Zaključno glavno slovesnost 50. obletnice zmage nad fašizmom in nacizmom na Trgu republike (do leta 1990 Trgu revolucije) pred parlamentom, je zmotil le Stane Vezjak, predsednik Antikomunistične legije, ki je na trgu šest dni in noči vztrajal z mirno manifestacijo, s katero je z 28 žarami in križi opozarjal na prisotnost preko sto množičnih grobišč po vsej Sloveniji. V soboto zvečer, pred veličastno (seveda, ko pa je toliko stala!) osrednjo proslavo, so ga surovo odstranili policisti in država je tako še enkrat pokazala, da je pri nas ustava (pravica do mirnega protesta) le mrtva črka na papirju. Vezjak je očitno s svojimi žarami in križi z napisi morišč ter okoli tisoč svečami, ki so jih prižigali ljudje, motil mnoge, ki jih preganjajo njihovi zločini in ki so hoteli imeti svoj "Triumf" neomadeževan z resnico.

slovenska DRŽAVA

FOR A FREE SLOVENIA

POSTAVIMO SPOMENIK DR. LAMBERT EHRLICHU!

LETNIK XLV MAJ-JUNIJ 1995 ŠT. 5&6 NO. 5&6

SPOMINI

NA DNI PRED PETDESETIMI LETI

Polstoletje je dolga doba življenja, posebno še zato, ker nam je bilo prizanešeno z vsem, kar je naše slovenske domobrance doletelo.

Pot - za številne begunce pred komunizmom - v svet ni bila postlana z mahom in cvetjem; ostali so živi, rešeni trpljenja, nasilja in mučenja, kot so ga prestajali naši mučeni domobranci in na tisoče drugih slovenskih žrtev; tudi otrokom, dojenčkom, ni bilo prizanešeno.

Skoraj vsak izmed povojnih beguncev, bi lahko napisal knjigo o tem, kaj je doživel in, hvala Bogu, tudi preživel.

Nekaj nas je tudi onih redkih preživelih, ki nas je usoda peljala iz Vetrinja do zadnje postaje križevega pota, Kočevskega Roga, Teharij in drugih množičnih morišč v Sloveniji. Mi, tisti redki, ki smo se rešili iz globokih brezen, grobov, smo bili tedaj najsrečnejši ljudje na svetu. V naših poznih letih pa prihajajo za nami posledice prestanega trpljenja in mučenja.

Neprestani prividi tistih dogodkov nam prihajajo vedno pogosteje pred oči. Izpolnjujemo v breznu dane obljube onim, ki so bili še pri življenju in seveda mrtvim, da bomo govorili in pisali o vsem, kaj so z nami počenjali naši - drugače misleči - narodni bratje. Z izpolnjevanjem teh v breznu danim obljubam bomo nadaljevali vse do našega odhoda iz te solzne doline. Zase vem, da je delo tega poslanstva vedno težje. Pred leti, ko sem bil še mlad in zdrav, ne bi nikdar o tem nikomur potožil ali celo potočil solze. Danes je drugače. Že samo pogovor o tistih strašnih dneh in prestanih dogodkih, mi ne spravi samo solze v oči, ampak v jok. Ob takšnih slučajih mi je bilo pred nekaj leti celo nerodno, da sem postal tako mehak, občutljiv, z leti se pa tudi temu privajam.

Ob večerih, ko moliva z ženo Anico rožni venec, so z nama tisti naši mladi, junaški domobranci. Junaki v borbah za časa svojega življenja in nazadnje se tudi temu junaštvu niso odpovedali, ko so vzgledno - z molitvijo in odpuščanjem - umirali tako strašne smrti po slovenski Kajnovi roki.

Ob srečanjih z otroci iz najine družine ob družinskih in cerkvenih praznikih pa je to velika bolečina zame. V mojih petih sinovih gledam tiste mlade utrujene in krvave obraze trpečih in umirajočih domobrancev v breznu Kočevskega Roga, ki me bodo spremljali do konca mojega življenja.

Še vedno je živ spomin na lastno mater, kako me je na predvečer Svetega Antona sprejela v hišo in objela razbičenega, oblečenega v smrdeča oblačila, ki sem jih pobral v breznu od mrtvih domobrancev; oni teh okrvavljenih oblačil niso več potrebovali. "Sem te pričakovala, dragi sin", je dejala in njene solze so kapljale po mojem vratu. Kot še nikdar v mojem življenju sem čutil utripanje njenega ranjenega srca. Vsa tista njena ljubezen, ki jo je delila med svoje trinajstere otroke, je bila to noč moja nagrada.

Mi vsi, ki smo imeli priliko živeti v svobodi tuje dežele, se spominjajmo naših pomorjenih junakov z velikim spoštovanjem in se jim priporočajmo v naših vsakdanjih molitvah, da izprosijo pri Bogu tudi za nas sveta nebesa, ko pride čas našega odhoda iz tega sveta in za lepšo, pravičnejšo bodočnost slovenskega naroda, za katerega so se neustrašeno borili in nazadnje izdani umirali mučeniške smrti.

Bog, Narod, Domovina!

France Kozina,
Rešenec iz brezna v Kočevskem Rogu

"GLASAN, V NEBO VPIJOČ JE MOLK S PRSTJO ZASUTIH UST..."

"UNITED WE STAND - DIVIDED WE FALL..." President Lincoln

Dr. Jože Planinšič

Čeprav je moto diplomacije vedno bil: "Nihil mirari" - ničemur se ne čudi - vendar nismo pričakovali takega izdajstva, ko so v Yalti odprli vrata brutalnemu jugoslovanskemu, srbsko-komunističnemu, barbarsko-balkanskemu primitivizmu ter temu sledečemu bratomornemu klanju.

Trije "veliki" so v sijajno razsvetljenih yaltskih dvoranah dvigali polne čaše omamljajočega šampanjca, si čestitali nad tem najkrvoločnejšim izdajstvom - le zakaj ne? Saj so imeli na odru mrliča: vse narode vzhodne Evrope. Niso se pa zavedali, da je ta "mrlič" le v globoki nezavesti ter zato niso pričakovali, da se bo nekoč zbudil kot pravljični kralj Matjaž.

Naš, najbrž največji povojni pisatelj - Karel Mauser, 1918-77 - je v Clevelandu poleg napornega ročnega dela napisal 27. knjig, je v svojem govoru v Buenos Airesu 6. junija 1976 takole preroško povedal:

"Če dihneš v iskro, se razplamti. Če pljuneš vanjo, ugasne. Oboje pa pride iz tvojih ust. V nas je iskro razplamteti; v nas je iskro ugasniti.

Imamo veliko iskro v naši narodni preteklosti: pogum, trpljenje in muke tisočerih, ki so stali in padli v obrambo svobode in krščanstva. Če bomo dihali vanjo, jo bomo razplameneli v veliko, mogočno baklo, ki bo svetila nam in rodu za nami.

Če jo bomo ugasnili z brezbrižnostjo, s plašnostjo, s kompromisarstvom, z umikanjem, kako naj potem stojimo pred mladim rodom, ki naj bi mogočno baklo prevzel iz naših rok in jo izročil spet rodu, ki bo zrasel iz njega?

Bodimo preroki ob bridki dolini tega časa! Čeprav majhni, dihajmo v ta čas vrednote duha - mirnost, zaupanje, spoštovanje, trdnost in načelnost! Te duhovne vrednote, če jih bomo dihali v naš čas z duhom, ne samo z besedo, bodo oživele suhe kosti krvave komunistične zarote, ki je hotela našo ljubljeno domovino spremeniti v sovjetsko kolonijo, ter bo vstala v tej bridki slovenski dolini silno velika vojska: vsak izmed nas bo stopal z roko v roki z nekom, ki je upal in veroval v slovensko bodočnost, v svobodo in mir.

Hodimo z njimi, ki so znali umreti za tisto, kar življenju daje najvišjo ceno! Držimo se za roke in skupaj z dvignjenimi glavami, neomahljivi v zvestobi korakajmo v tisto zmagoslavje, ki ga rodi duh, ki

dalje na str. 2

Narodna in univerzitetna knjižnica LJUBLJANA

slovenska
DRŽAVA
FOR A FREE SLOVENIA

Subscription rates:
$15.00 per year
$ 1.50 single issue
Advertising: $ .45 per agate line

Member of Multilingual Press Association of Ontario

Member of Canadian Multilingual Press Federation

Owned and published monthly by Slovenian National Federation of Canada
Lastnik in izdajatelj Slovenska Narodna Zveza v Kanadi
646 Euclid Ave., Toronto, Ontario M6G 2T5
Edited by Editorial Board
Urejuje konzorcij Slovenske Države
Zastopnika:

Martin Duh
Calle 105, #4311
1653 Villa Ballester
Argentina

Ludvik Jamnik
79 Watson Ave.,
Toronto, Ontario
M6S 4E2
Kanada

TELEPHONE & FAX #: (416)-766-4848

Letna naročnina: Za Kanado in ZDA $15.00, za Argentino in Brazilijo po dogovoru; Anglija, Avstrija, Avstralija, Francija in druge države $12.00 U.S. Po letalski pošti po dogovoru.

Za podpisane članke odgovarja pisec. Ni nujno, da bi se avtorjeva naziranja morala skladati v celoti z mišljenjem uredništva in izdajatelja.

VABIMO
NA
36. SLOVENSKI DAN

V NEDELJO 25. JUNIJA 1995 NA SLOVENSKEM LETOVIŠČU PRI BOLTONU

POSVEČEN

50. LETNICI NAJVEČJE TRAGEDIJE V ZGODOVINI SLOVENSKEGA NARODA, MNOŽIČNIM MEDVOJNIM IN POVOJNIM ŽRTVAM KOMUNISTIČNE REVOLUCIJE.

DOPOLDNE

OB 11. URI BO SV. MAŠA.

POPOLDNE

OB 2. URI PA PRIREDITEV S PESTRIM PROGRAMOM, NA KATERI BO SLAVNOSTNI GOVORNIK Č. GOSPOD VINKO ŽAKELJ, SLOVENSKI IZSELJENSKI DUHOVNIK, KI DELUJE V BELGIJI.

VABLJENI! VABLJENI! VABLJENI!

SLOVENSKO-KANADSKI SVET

Kočevski Rog

"GLASAN, V NEBO VPIJOČ JE MOLK S PRSTJO ZASUTIH UST...."

nadaljevanje s str. 1

trdno na večnost pripet....."

O domačiji in domovini je kakor Cankar in mnogo drugih slovenskih pisateljev tudi Ivan Tavčar v svoji Visoški kroniki kakor labod zapel svojo najlepšo pesem:

"Zemlja domača ni prazna beseda. Del je mojega življenja, in če se mi vzame zemlja, se mi je tudi vzelo življenje.

Ko si oglodan do kosti, ko te povsod preganjajo, kakor bi se bile gobe razpasle po tvojem telesu, te sprejme domača zemlja z istim obrazom, kot te je sprejela nekdaj, ko so te še v zibelj polagali. Nisi doživel pomladi, da bi te ne bilo objemalo njeno cvetje, in ne jeseni, da bi ti ne bila sipala svojih sadov. Mogoče, da je težko umreti, ali raje bi umrl sredi domače doline, bodisi od gladu, nego na zlatem stolu nemškega cesarstva....

Vse izgine, kakor izgine dih s stekla, in ostane mi edinole sladka zavest, da sem zopet na svoji domači zemlji, ki me objema, kakor objema mati svojega otroka....."

Ko sem si z begom rešil življenje ter bil poslednjič v naši edinstveno lepi domovini Sloveniji, sem nesel v svojem srcu s seboj nad tisočletno trpečo domovino, v majhno cunjo zavit pa košček slovenske zemlje kot simbol moje večne ljubezni in zvestobe do nje.

Nihče ni mislil, da so nas Nemci hoteli osvoboditi srbske nadvlade in diktature, ker so kakor Italijani in Madžari skozi vso zgodovino imeli veliki apetit po tem koščku zemlje na južni strani Alp, ki se imenuje Slovenija, in ki jim je znana po svoji lepoti ter važnosti zaradi zemljepisnega položaja, saj je poznana kot središče Evrope ali evropski kolodvor.

Komunisti, slepi hlapci Stalina, pa so z lažmi in prevaro - pod krinko Osvobodilne fronte - mnoge speljali na led ter končno s pomočjo izdajstva zapadnih zaveznikov ter sovjetske armade prišli na oblast ter uvedli najhujšo, satansko-krvavo diktaturo v petnajststoletni slovenski zgodovini, kajti do takrat je nas le tuji sovražnik pobijal in metal v ječe. Domači pa je mnogo hujši in nevarnejši, ker razmere bolje pozna.

Pred dvemi leti je izšla v Ljubljani knjiga IZGNANCI, kjer so ganljivo opisani spomini tistih, ki so takrat med vojno, še mladi, preživeli vojna leta v izgnanstvu v Bosni, Hrvatski, Nemčiji in Srbiji. Izgnanci so bili iz tistega dela Slovenije, ki je bila pod nemško okupacijo - vse to v skladu s Hitlerjevim ukazom: Naredite mi to deželo zopet nemško!

Zaradi pomanjkanja prostora se bom ustavil samo pri govoru Milana Kučana, predsednika Republike Slovenije, na zborovanju izgnancev 9. junija 1991 na Gradu v Brestanici, ki je v uvodnem delu knjige. V tem govoru Kučan obsoja grozodejstva nemške okupacije, niti z eno besedo pa ne obsodi grozodejstev slovenskih komunistov, slepih hlapcev Stalinovega hlapca Tita, ki daleč presegajo vsa nemška, saj so celo mrtve mučence izkopavali iz grobov ter njih trupla metali v neznane podzemske jame, da bi tako preprečili množična zbiranja ob njihovih grobovih. Dr. Stanislav Lenič takole pravi o njih: ".... V vseh časih so bili grobovi in pokopališča kraj spoštovanja in nedotakljivosti. Le včasih se je zgodilo, da so divje hijene vdrle na pokopališče ter oskrunile grobove....."

Samo par primerov iz Kučanovega govora v Uvodnem delu Izgnancev:

Kučan: "Z domov so pregnali slovenske intelektualce, učitelje, duhovščino, zdravnike, uslužbence, skratka tiste, v katerih so videli stebre slovenstva...."

(Komunisti pa teh, ki so se jih bali, niso izgnali, ampak zverinsko mučili preden so jih poklali in še danes spe v neznanih množičnih grobovih.)

Kučan: "Slovenske fante so streljali ob zori novega jutra samo zato, ker so ljubili svobodo in svojo očetnjavo...."

(Komunisti pa jih zaradi istih "zločinov" niso streljali, ampak s puškinimi kopiti in kamni zdrobili lobanje - naboje bi bilo treba plačati.)

Kučan: "Uprli se bomo vsaki sili, s katero bi nas *hoteli pokoriti in oropati narodne svobode in* dostojanstva...."

(Tej brezbožni in protinarodni sili so se prav Domobranci uprli, ne pa komunisti.)

Kučan: "Zločinski nacistični stroj, ki nam je namenil pogin...."

(Komunistični voditelji so izjavljali, da ni važno, če je po vojni le pet Slovencev, samo da so ti komunisti.)

dalje na str. 3

"GLASAN, V NEBO VPIJOČ JE MOLK S PRSTJO ZASUTIH UST...."

nadaljevanje s str. 2

Čeprav pozno, pa je Kocbek v svoji idealistični poštenosti vendar prišel do sklepa, da množični pokol Domobrancev zahteva moralnopolitično popravo. Takole pravi:

"Predvsem si moramo (nezaslišano usodo Domobrancev) vzdigniti iz zanikanja v javno priznanje.... Odgovorni ljudje nam morajo razložiti.... Gre torej za javno priznanje krivde. Brez tega dejanja Slovenci ne bomo stopili v čisto in jasno ozračje prihodnosti...."

Prezident Kučan komunističnih grozodejstev ni nikdar javno obsodil.

Slovenski oblastniki se tudi pritožujejo, da Nemci še niso poravnali odškodnine tistim, katerih posestva, zgradbe in imetje so bila radi štiriletnega izgnanstva zanemarjena ali uničena.

Sami pa so, čim so prišli na oblast, zaplenili vsa imetja tistim, katere so poklali ter njih preživeli sorodniki še danes nimajo pravic do njih.

"POT SLOVENSKEGA NARODA SE ŠELE ZAČENJA.
NE V ZATON, AMPAK V ŽIVLJENJE,
Z VERO V BOGA IN SAMEGA SEBE..."
Dr. Anton Korošec

Zadnja leta bodo neizbrisno zapisana v zgodovini slovenskega naroda:

Na dan plebiscita dne 23. decembra 1990 je okrog 90% volilcev glasovalo za slovensko neodvisnost.

25. junija 1991 je Slovenija razglasila svojo samostojnost: NEODVISNA REPUBLIKA SLOVENIJA.

27. junija 1991 J.A. napade Slovenijo.

25. oktobra 1991 zadnji vojak J.A. zapusti Slovenijo.

13. januarja 1992 jo je priznal Vatikan ter dva dni pozneje Evropska skupnost.

22. maja 1992 je bila sprejeta v Organizacijo združenih narodov kot SVOBODNA - SUVERENA - MEDNARODNO PRIZNANA DRŽAVA SLOVENIJA!

14. novembra 1992 je predal uradno listino papežu prvi slovenski veleposlanik dr. Štefan Falež.

.....

"Tisoč smo let in še več
Slovenci živeli pod tujci.
Zlomljen zdaj tuji meč,
smo narod svoboden, priznan!
Smo Bogu hvaležni za to....."

Zdaj pa je čas, da rečemo s Simonom Gregorčičem:

"Zdaj solze vstran!
Orodje v dlan!
Dom znova vstati mora,
oj dom krasan,
tako prostran,
da bo za vse prostora...."

ZAČELE SO SE PRIPRAVE NA VOLILNE GOLJUFIJE

IVO ŽAJDELA

Danes, ko to pišem (15. maj), so za nami bučna praznovanja ob 50. obletnici zmage nad fašizmom in nacizmom. V tem času se je dogajalo marsikaj, splošna značilnost pa je velika politična naelektrenost in še večji razdor med starimi (komunističnimi) silami in protikomunisti. Nekdanji komunistični borci (partizani) so doživeli še eno veliko zmago. Ni naključje, da je osrednja proslava potekala pod naslovom Triumf (zmagoslavje), saj so komunisti še enkrat uspeli. To seveda ni težko, saj so v parlamentu v večini in lahko izglasujejo vse kar želijo. Tako so izglasovali tudi to, da država z davkoplačevalskim denarjem financira borčevske proslave, kar nas je stalo 50 milijonov tolarjev. Pri tem naj omenim, da je nekdanjim revolucionarjem uspelo obdržati vse glavne privilegije, ki so jih nagrabili prej v 45-ih letih nasilnega vladanja. **V prvi vrsti predvsem borčevske pokojnine (čez 40.000 se jih še izplačuje), posebej pa še izredne pokojnine za vodilne revolucionarje. Gre za neverjetni anahronizem, ki ga ni odpravil niti Demos, ko je vodil vlado. Izredne pokojnine dobiva 29 revolucionarjev in so vse višje kot pa je najvišja normalna slovenska pokojnina, ki znaša 162.600 tolarjev. Na vrhu sta zakonca Sergej Kraigher (253.800 tolarjev) in Lidija Šentjurc (244.000 tolarjev), ki tako skupaj dobivata vsak mesec astronomskih 498.000 tolarjev.** Na drugi strani znaša najnižja pokojnina le **15.000 tolarjev!**

Nekdanji komunistični borci so torej na veliko proslavljali z državnim denarjem, na drugi strani pa si morajo sorodniki žrtev komunističnega nasilja sami plačati postavitev skromnih spominskih plošč po župnijah. Ob tem naj omenim, da sem komaj 9. maja letos, ob odkritju spominske plošče žrtvam komunizma v Selcah na Gorenjskem izvedel, ter preko mojega zapisa nato še javnost, **da so partizani marca in aprila 1945 v Selški dolini razstrelili in zažgali pet cerkva.** Dolgo po vojni so razvaline "kričale v nebo", v zadnjih letih pa so marljivi verniki obnovili vseh pet cerkva. Presenetilo me je tudi to, da o tem (še enem) komunističnem zločinu ljudje še danes ne upajo govoriti in sem za barbarsko dejanje izvedel tako rekoč po naključju.

Komunisti in borci so danes vso propagando usmerili v poudarjanje tega, da so bili partizani del protihitlerjevske koalicije in tako zato na zmagovalni strani. O revoluciji danes nočejo nič slišati in celo v javnih polemikah **lažejo, da med vojno partizani o revoluciji niso nič vedeli. Sredi Ljubljane pa še vedno stoji mogočni spomenik pod katerim z veliki črkami piše SPOMENIK REVOLUCIJE.** V njegovi neposredni bližini stoji velik spomenik vodji revolucije Edvardu Kardelju, na drugi strani in tik zraven slovenskega parlamenta še vedno kraljuje grobnica narodnih herojev, park ob parlamentu pa se še vedno imenuje **Park narodnih herojev.** Dvesto metrov vstran, ob palači predsednika drzave (Kučana) pa kraljuje velik kip drugemu možu revolucije Borisu Kidriču. Tistemu Kidriču, ki je med drugim - 25, junija 1944 - predlagal, naj Angleži bombardirajo Ljubljano. Komunistom torej ni bilo dovolj njihovo pobijanje Slovencev od leta 1941 naprej, ampak so si pri tej raboti zaželeli še "pomoči" Angležev. Angleži potem Ljubljane vseeno niso bombardirali, so pa strahovito bombardirali Žužemberk, čeprav ni predstavljal nikakršne strateške točke. Nasedli so pač zeljam komunistov in verjetno še danes ne vejo, da so s svojimi bombniki razrušili lep kraj, samo zato, **ker se je tako pogumno upiral številnim bolestnim napadom komunističnih partizanov.**

Zaključno glavno slovesnost na **Trgu republike** (do leta 1990 **Trgu revolucije**) pred parlamentom, je zmotil le Stane Vezjak, predsednik **Antikomunistične legije, ki je na trgu šest dni in noči vztrajal z mirno manifestacijo, s katero je z 28 žarami in križi opozarjal na prisotnost preko sto množičnih grobišč po vsej Sloveniji. V soboto zvečer, pred veličastno (seveda, ko pa je toliko stala!) osrednjo proslavo, so ga surovo odstranili policisti in država je tako še enkrat pokazala, da je pri nas ustava (pravica do mirnega protesta) le mrtva črka na papirju. Vezjak je očitno s svojimi žarami in križi z napisi morišč ter okoli tisoč svečami, ki so jih prižigali ljudje, motil mnoge, ki jih preganjajo njihovi zločini in ki so hoteli imeti svoj "Triumf" neomadeževan z resnico.**

Sedanjim vladajočim komunistom je uspelo na slovesnost privabiti številno delegacijo veteranov iz ZDA, Velike Britanije, Francije in celo iz Rusije, ki danes v Čečeniji nadaljuje s prakso nacistov in komunistov. Pri pridobivanju Američanov in Angležev se je pred svojo avtomobilsko nesrečo zelo angažiral obrambni minister Jelko Kacinm, ki je v Ameriko in Anglijo potoval samo zato, **da je z lažnjivo komunistično zgodovino zagotovil prisotnost na proslavi.**

Vse skupaj je zadnje mesece spremljalo sramotno dogajanje v parlamentu in vladi. Vlada kljub obljubam ni zagotovila denarja za postavitev simbolične kapele ob grobišču pod Krenom v Kočevskem rogu, kjer bo letos (kot vsako leto) **osrednja slovesnost v spomin na pobite domobrance in za ureditev spominskega parka na Teharjah.** Parlament pa ni bil sposoben narediti niti takšne geste, da bi sprejel zakon o popravi krivic pa čeprav gre za zakon, ki bi kolikor toliko popravil krivice samo nekdanjim povojnim obsojencem. Ker je to obnašanje bilo deležno velikih kritik, so potem postkomunisti v parlamentu in vladi ponudili vsaj en obliž, da bi malo umirili "strasti" in sicer dopolnitev zakona o mrliških knjigah, s čimer bi vsem med vojno in po vojni pobitim in doslej diskriminiranim s tem, da njihova smrt in obstojanje nasploh nista mogla biti vpisana v mrliško knjigo, omogočili možnost vpisa. Vendar se je hudo "zapletlo" tudi pri tej **"malenkosti" saj niso dopustili, da bi zakon določal, da morajo državni organi po avtomatizmu vpisati vse pobite in zamolcane, ampak so določbo oblikovali tako, da bo vpisan le tisti, za katerega bo kdo od sorodnikov izkazal za to interes. Vemo, da je mnoge družine komunistična revolucija v celoti pobila in jih torej zbrisala z obličja zemlje, kot da niso obstojale. Na primer poboj dveh družin na Mirni (Kolenčeve in Uhernikove) aprila 1942, ki so jima komunisti po vojni "zbrisali" celo njun grob.** Sedanja slovenska drzava, ki jo povsem obvladujejo nekdanji komunisti torej ni sposobna narediti niti najbolj preprostih gest, da bi se posledice komunističnih zločinov vsaj malo ublažile.

Od strank slovenske pomladi so najprej Janševi Socialdemokrati izjavili, da na komunističnih slavjih ne bodo sodelovali, za njimi pa še Krščanski demokrati. Slednji so pripravili svojo slovesnost ob spomeniku žrtvam osamosvojitvene vojne na Žalah, vendar so na njej žal poudarili, da praznujejo tudi padec komunizma pred petimi leti. S tem so naredili še eno napako, saj pred petimi leti komunizem še zdaleč ni bil poražen, ampak je (tudi zaradi Peterleta in Krščanskih demokratov) preživel in danes povsem obvladuje Slovenijo.

Znova je "presenetila" Slovenska ljudska stranka, ki se vse do konca ni hotela izreči, ali bo na slavju v parlamentu in pred njim sodelovala ali ne. Na koncu (dan pred slovesnostjo) so sprejeli "salomonsko" rešitev in izjavili, da svojim članom prepuščajo odločitev o udeležbi na proslavi v svobodno presojo. Na proslavi smo potem videli Janeza Podobnika in še nekatere druge poslance SLS. Precej dvomljiva poteza SLS, ki očitno ni sposobna oceniti osnovnih razmerij v slovenski politiki in se odzvati na znamenja časa.

ZAČETEK PRIPRAV NA PARLAMENTARNE VOLITVE

Nekaj dni pred osrednjo proslavo je SKD izjavila, da začasno zamrzuje vse odnose z LSD. Seveda gre pri tej potezi za še en poskus prevare, saj izjava res zveni lepo, vendar SKD nima česa zamrzovati, saj stanje takšno pač je, vendar ne po zaslugi SKD, ampak njihove koalicijske partnerice LSD. Kaj ta poteza (manever) pravzaprav pomeni? **Nič drugega kot začetek priprav na prihodnje parlamentarne volitve. SKD sodeluje v (komunistični) vladi mirno naprej z štirimi svojimi ministri, v parlamentu pa imata LDS in ZL večino in lahko kljub neglasovanju poslancev SKD izglasujejo vse kar želijo. Če bi poslanci SKD z glasovi podpirali odločitve, ki so v interesu komunistov, čeprav ti njihovih glasov sploh ne rabijo, bi lahko to slabo vplivalo na volilno bazo SKD. Zato "so odkrili", da nima smisla glasovati, s čimer ostajajo neomadeževani, hkrati pa si pridobivajo simpatije pri svojih volilcih še s tem, da so "zamrznili odnose z LSD". Poceni poteze, ki pa zaradi popolne neosveščenosti volilne baze SKD**

dalje na str. 4

ZAČELE SO SE PRIPRAVE NA VOLILNE GOLJUFIJE

nadaljevanje s str. 3

nanjo še kako dobro vplivajo. Podobno situacijo (mini reprizo) smo videli pri lanskih občinskih volitvah. Takrat je na začetku volilne kampanje predsednik SKD Lojze Peterle na bombastičen način odstopil z mesta zunanjega ministra in nato močno zaostril izjave proti LDS in Drnovšku, s čimer je uspel svojo volilno bazo tako uspešno prepričati, da so SKD med vsemi strankami na volitvah dobili največ glasov. Nekateri, ki zakulisje poznamo, smo onemeli. Po volitvah je Peterle, kot da se ni med tem prav nič dogajalo, pozabil na vse ostre besede proti LSD in "veselo" naprej igral koalicijsko vlogo. Parlamentarne volitve prihodnje leto decembra bodo veliko važnejše, kot so bile občinske, zato so se priprave začele že leto in pol prej. Če bo komunistom prevara uspela tudi takrat, je usoda Slovenije zapečatena za nadaljnja štiri leta (skupaj v dveh mandatih torej gre za osem let), v tem primeru pa bi "vrgli puško v koruzo" še zadnji borci proti komunistom, ki zdaj še nekako vztrajajo. Zmagoslavje komunistov bi bilo popolno, njihova oblast pa zagotovljena še za prehod v naslednje tisočletje. Tako kot so za to (za svojo zmago in mirno vladanje) že pri volitvah leta 1992 bili pripravljeni krščanskim demokratom dati kos pogače, tako bodo to še z večjo lahkoto naredili prihodnje leto.

Manevri za še eno veliko prevaro po letu 1990 so se torej že začeli. Značilnosti teh manevrov bodo naslednje. Peterle oziroma SKD mora v tem času močno "tolči" po komunistih in LSD, pri čemer bo šlo le za verbalizem, ki postkomunistom ne bo prav nič škodil (kvečjemu bo mobiliziral njihov tabor). To bodo očitno počeli celo na tako perverzen način, da bodo v vladi še nekaj časa držali kakšnega svojega ministra, če ne celo vseh štirih. Lahko, da bodo na vrhuncu volilnega boja "protestno odstopili", s čimer bi si SKD v očeh več kot izpričano naivnih volilcev pridobila pomembne točke. Situacija na slovenskem političnem prizorišču ta trenutek je prav neverjetna. Takšna situacija je mogoča le v sistemu, kjer ima režim javna občila povsem pod kontrolo. Tako so SKD "zamrznili odnose z LSD" in v državnem zboru glasujejo večinoma proti interesom koalicije (njihovi glasovi pač niso odločilni), na drugi strani pa jim LSD in ZL omogočata, da so preko svojih ministrov še vedno pripeti k državnemu koritu, kjer dobivajo "podkupnino". Da bi Peterle izpadel kot žrtev "hudobnih komunistov", so ga v državnem zboru še enkrat zavrnili pri njegovi kandidaturi za predsednika odbora za zunanje zadeve.

Še enkrat: medijska blokada v Sloveniji je zelo močna. Ni občila, ki bi javnost (volilce) opozarjali na te manevre. Pisanja proti SKD je sicer veliko, vendar se vse to pisanje osredotoča na idejno nasprotovanje SKD, s čimer jim delamo le reklamo, o takih analizah, kot pa jih na primer pišem jaz, pa v slovenskih občilih ni ne duha ne sluha. V Slovencu na primer je vsaka kritika SKD absolutno neobjavljiva, drugi časniki pa takšnih analiz nočejo objaviti. Že vejo zakaj!

Ob vsem tem pa se že pojavljajo prvi znaki še drugih potez, ki bodo spremljali predvolilne manevre, s katerimi bodo poskušali postkomunisti čimbolj zmesti volilce. Najprej je tu Janez Drnovšek, predsednik vlade in vodilne stranke LSD, ki je v zadnjem času začel delovati zelo umirjeno do druge strani (do desnega tabora). Tako svoje vlade 5. maja ni hotel odpeljati v Ajdovščino, kjer so komunisti priredili proslavo ob 50. obletnici "prve slovenske vlade"; kasneje je negodoval, ker so ga "določili" za slavnostnega govornika na glavni proslavi ob 50. obletnici zmage nad nacifašizmom; v svojem govoru pa je potem na veliko presenečenje vseh bil izredno kratek in je celo dejal: **"Med bojem proti nacifašizmu in proti njegovemu dvojčku, stalinizmu, ni in ne more biti nasprotja".** Očitno bo levi volilni blok prepustil Kučanu, sam pa bo poskušal delovati na sredini in pridobiti nekaj glasov od tistih, ki so nekje na sredini in bi lahko volili desnico. Naslednji manever je napoved nove stranke, ki naj bi jo vodil Kučan in naj bi se imenovala "delavska". Kučan je nesporno karizmatična osebnost in z njo lahko postkomunisti pridobijo na svojo stran številne Slovence. **Šlo bo za še eno preobleko komunistov, ki naj bi tako čim bolj temeljito (v podobi seveda) zabrisali čim več sledov. Na eni strani bodo postkomunisti torej igrali na dva svoja tabora (Kučanovega in Drnovškovega), s čimer bi lahko na volitvah celo dobili večino. Za vsak slučaj pa bodo poleg tega pomagali krščanskim demokratom. Vodstvo te stranke je namreč pokazalo, da je zelo podvrženo korupciji in je pripravljeno sodelovati že za "male drobtinice z gospodarjeve mize". Njihova naloga bo le ta, da se v naslednjem času pred volitvami prikažejo za protikomuniste in se na videz priključijo strankam slovenske pomladi, s čimer bi lahko obdržali svoje dosedanje volilce.**

Kje je Slovenija danes, kaže še en dogodek te dni. Omenil sem že, da je policija v soboto 13. maja, dan pred osrednjo borčevsko proslavo, nasilno odstranila Staneta Vezjaka, čeprav je ta povsem mirno protestiral. Že nekaj dni prej, v torek 9. maja, pa je neznanec na ulici napadel Tineta Velikonjo, predsednika **Nove slovenske zaveze**, in mu dejal, da ga bodo ubili, ker je pred dvema letoma na Urhu odstranil tamkajšnjo razstavo.

ŠE SO SILE....

Kljub vsemu temu naj zapišem, da naj naši zdomci ob letošnjih 50. obletnicah pobojev ob vsem tem ne izgubijo volje, da ne bi obiskali domovine. Žrtve, Slovenija in oni sami si nikakor ne zaslužijo, da bi jih zmedlo sedanje stanje v Sloveniji. Če se bomo prepustili malodušju, bo še slabše. Vsekakor so na Slovenskem sile, ki se lahko vsemu temu uspešno uprejo.

Na rob vsemu temu naj omenim tudi to, da se napovedujejo spremembe tudi v vodstvu slovenske Cerkve, kjer naj bi letos jeseni papež zamenjal nadškofa dr. Alojzija Šuštarja, ki bo dopolnil za to funkcijo predpisanih 75 let. Med kandidati za njegovega naslednika so dr. Franc Rode, ki je pravkar izdal zelo jasno (odločno) napisano knjigo **Spomin, zavest, načrt**, dr. Anton Stres, dr. Janez Gril in Alojzij Uran. Vsekakor bi morala v bodoče slovenska Cerkev - glede na razmere v Sloveniji - odigravati pomembnejšo in bolj odločno vlogo, kot pa jo ima sedaj.

DOKAZI KOMUNISTIČNE PREVARE

Domovina se pripravlja na slavje 50. letnice zmage nad fašizmom in nacizmom ter slovenskega holokausta l.1945. Prenovitelji, med njimi narodni heroji, ki že desetletja uživajo privilegije, so v zadnjem času podeseterili poveličevanje NOB, istočasno pa bruhajo sovraštvo proti vsem ideološkim nasprotnikom. Čas beži in z njim leta in spomini. Komunisti so desetletja preplavljali našo deželo s tisočerimi knjigami, revijami in s svojo propagando v tisku in v šolah vsiljevali slovenskemu narodu laži in jih ponarejali, da bi prikrili resnico o dejanskem boju t.i. NOB in samoobrambi vaških stražarjev in slovenskih domobrancev. KPS je preprečevala dotok zdomskega tiska v domovino in slepila z lažmi mladino in nove rodove. Tem posvečamo naslednja zgodovinska pričevanja.

- 1. Generalštabni kr. častnik pp. Karlo Novak je v "Glasu Jugoslavije" leta 1946 razgalil umazano igro KPS in njenih hlapcev, takratnega kraljevega polkovnika, pozneje Titovega generala Rade Avšiča, bivšega bana Draga Marušiča in Dušana Serneca. K. Novak pojasnjuje:

"General Draža Mihajlovič ni poslal v Slovenijo nobenega svojih oficirjev. K njemu sva odšla z vednostjo slovenskih komunistov jaz in R. Avšič. Draža nam je dal pismena pooblastila za organiziranje edinic kraljeve jugoslovanske vojske v Sloveniji, Avšiča kot poveljnika, mene kot štabnega načelnika. Draža je odobril sodelovanje s komunisti, naša naloga ni bila v ničemer protipartizanska. Denar za najino potovanje na Ravno goro sta dala Marušič in Sernec v upanju, da bosta s pooblastili njunega kandidata Avšiča dobila vpliv v OF.

Po najini vrnitvi z Ravne gore v Ljubljano sem imel dva sestanka z B. Kidričem. Na obeh je bil navzoč z moje strani V. Bučar, s komunistične V. Moderndorfer. Kidrič se je odločno in z grožnjami protivil kakršenkolimu organiziranju kr. jugoslovanske vojske v Sloveniji kljub zajamčenemu sodelovanju med Mihajlovičevci in partizani ne glede na žalostne dogodke v Srbiji, kjer so partizani izdajalsko prelomili z Dražo sklenjene dogovore. Ker komunisti kljub mojim ponovnim zahtevam in od njih sprejetih obljubah, niso hoteli prenehati z lažno propagando proti Draži, sem l. 1942. prekinil vse zveze. Marušič, Sernec in Avšič so izdali Mihajloviča in prestopili na komunistično stran. Avšič se je še nadalje posluževal Dražinih pooblastil, s tem pridobival aktivne oficirje in zapovedal mobilizacijo za partizane."

Značilna je Novakova politična ocena slovenskih četnikov. Med drugim zatrjuje:

"Četniki, po partizanskem imenovanju 'plava garda', ni nikdar sodelovala z okupatorji in tudi ni napadala partizanov. Da bi se tudi partizane prisililo do takega ravnanja, sem težil za tem, da bi pridobil za nas Vaške straže, s čemer bi postali dovolj močni, da partizani ne bi mogli računati na uspeh za slučaj, če bi nas hoteli napasti."

Taka je bila Novakova igra s partizani. Igral je šah s kraljem, se branil s potezami trdnjav in tekačev pa pozabil na kmete-moštvo.(Op. pisca). Verjel je komunistom in Angležem, doživel žaloigro v Grčaricah, kjer so se njegovi četniki uporno branili pred partizani in Italijani. KP je dosledno izvajala svoj načrt: zmagati za vsako ceno stoterih, ki so se skoro do konca izogibali napadov na partizane.

- 2. "Nepobitna resnica je, da je bila koncentracija Vaških straž na Turjaku odrejena za nastop proti Nemcem in ne proti partizanom. Brutalnost in nečlovečnost Hitlerjevih nacistov smo poznali po njihovih dejanjih na Gorenjskem in Štajerskem. Zato je bila razumljiva želja kljub zločinom, ki so jih dotedaj zakrivili komunisti proti slovenskemu ljudstvu, da bi le prišlo do skupnega nastopa. Tudi Grčarice so pričakovale združitev z 800 dobro oboroženimi četniki iz Like, da bi potem skupno ovirali dostop nemških čet preko slovenskega ozemlja. **Zgodovinska krivda zločinske KP in OF je in ostane, da so v usodni jeseni l. 1943. onemogočili skupen nastop proti Hitlerjevim nacistom."**

Tako je leta 1959. zapisal o turjaški žaloigri ugleden član SDS Rudolf Žitnik. Zgodovinsko je pomembno Žitnikovo opisovanje dogodkov tiste usodne dni v Velikih Laščah. Pripoveduje:

"11. 9. 1943. sem po nočnem potikanju (bil je ranjen, op. pisca) po vrhovih hribov prispel okrog 3. ure popoldne v Velike Lašče. Bilo je tam kakor v panju. Zbirale so se in prihajale nove edinice VS. Okrog 4. ure sta pridrvela z motorjem dva mlajša uniformiranca, ki sta takoj odšla v občinsko pisarno na razgovor z županom Paternostom. Vprašal sem navzočega Janka Debeljaka, kaj se dogaja. Povedal mi je , da sta partizanska parlamentarca iz Ribnice, da so se o skupnem nastopu s partizani že včeraj dogovarjali, danes pa, da se uredijo le še neke formalnosti. Dogovor da je bil: **vse edinice VS, zbrane v Vel. Laščah prevzamejo obrambne ceste pri Turjaškem gradu in preprečijo Nemcem eventualni vdor v Velike Lašče in Ribnico. (Partizani so takrat zasedli Ribnico. Op. prir.) ter proti Kočevju-Sušaku.** V ta namen je županm Paternost odredil mobilizacijo in ta oklic je bil na občinski tabli in tudi na drugih hišah. Enega sem snel in odnesel v Ljubljano. Osuplo sva z Debeljakom, ugibala, kaj sedaj. Jasno se nama je zdelo, da je vse komunistična prevara. Vstopil sem v pisarno in zbranim rekel: 'Lepo vas prosim, ne verujte jim. Poglejte , kaj so storili z našimi četniki v Grčaricah. Ne hodite na Turjak'. Paternost mi je odgovoril: 'Mi dogovorov ne bomo preklicali, storili bomo, kar smo se domenili'."

Z Žitnikom se je strinjal z opozorilom duhovnik Dolšina. Tako je bilo. VS so bile pripravljene na sporazum. Vse se je končalo s turjaško žaloigro.

- 3. Tudi v Novem mestu je bil položaj v tistih usodnih jesenskih dneh podoben dogodkom v Velikih Laščah. Poveljniki VS iz Šentjernejske doline in okolice Novega mesta so zbrale svoje čete v Novem mestu. Vodilni Novomeščani so čakali prof. Sekoleca z navodili iz Ljubljane. Predlagali so umirjenost in čakanje. Prof. Sekuleca ni bilo in partizani so v tem času zasedli Novo mesto in se bratili z generalom Ceruttijem in italijanskimi oficirji

dalje na str. 5

DOKAZI KOMUNISTIČNE PREVARE
nadaljevanje s str. 4

na italijanskem poveljstvu. Te dogodke sem opisal v Črnih bukvah, žal, da je nemška cenzura poročilo 'izumetličila' po svoje, prav tako Čuček.

Le redki smo takrat vedeli za srečanje Vuleta Rupnika z B. Kidričem in Ceruttijem na italijanskem poveljstvu. Razgovor je bil kratek. Kidrič je zahteval predajo in razorožitev VS, kar je V.Rupnik odločno zavrnil.

VS so bile dobro oborožene in bi lahko v začetku uničile partizane. Bilo bi mnogo mrtvih, kar naš junaški poveljnik ni hotel. Zapovedal je umik na Gorjance in povezal VS brez žrtev v Zameški pri Kostanjevici. V napad so nas prisilili partizani, ki so z Italijani in ital. težkim orožjem začeli obstreljevati VS preko Krke. Zameška je zgorela, na naši strani ni bilo žrtev, padlo pa je precej partizanov iz Prešernove brigade, še več je bilo ranjenih.

- 4.Kako po načrtu za svojo oblast so komisarji varali VS v istem prelomnem času potrjuje tudi predaja VS v Begunjah in v Cerknici. Pred predajo so jim zagotavljali svobodo, kmalu po predaji pa so jih pognali razorožene v gozdove, v katere so se umaknili partizani pred zasledujočimi Nemci. Nemška ofenziva jih je nekaj rešila, mnoge pa so partizani med begom pobili.

- 5. Blaznost komunističnih nasilnežev nam je odkril bivši poveljnik Dol. part. odreda Janez Marn, član Zarje in oboževalec Kocbeka. Med partizani je bilo znano, da ne odobrava komunističnih zločinov nad ideološkimi nasprotniki. B. Kidrič je s svojimi komisarji in vohuni terenci zasledoval vsak njegov korak in kritiko kom. vodstva.

Kidričeva žena ga je ujela in vrgla v ribniške zapore. Rešil se je skozi rešetko, zbežal h kaplanu Lavrihu v Dobrem Polju in se rešil sigurne likvidacije. B. Kidrič je pripisal Marnov beg E. Kocbeku.

Prir. -Erne

BORIS KIDRIČ JE PREDLAGAL BOMBARDIRANJE LJUBLJANE

IVO ŽAJDELA

Sile nekdanjega komunističnega režima se na krčevit način hočejo preobleči v demokratična oblačila. O revoluciji, ki je bila (vsaj) od leta 1941 gonilo vsega v Sloveniji, **nočejo danes slišati**, ostala jim le zgodba o protihitlerjevski koaliciji. Prav zato (jih) je potrebno vedno znova opozarjati na njihovo preteklost, ki jo odrivajo stran.

Že samo bistvo komunizma oziroma njegova filozofija v prvi polovici tega stoletja bi morala zadoščati. Ker pa so posledice komunistične indoktrinacije hude in je javnost zaradi tega bolj podvržena mitom, ki smo jih morali poslušati skoraj pol stoletja, je potrebno vedno znova opozarjati na početje slovenskih komunistov. Njihovi grehi so v nebo vpijoči, zato je včasih težko iz njihove "zakladnice zbranih del" izločati posamezna dejanja. Tokrat naj obelodanim le dve.

Takoj po čebinskem sestanku komunistične partije Slovenije leta 1937 je Edvard Kardelj napisal Kominterni pismo. Drugo svetovno vojno se je takrat lahko že čutilo v zraku. Kardelj je zapisal, da se bodo komunisti vanjo vključili le v primeru, če bodo videli, da je to priložnost za revolucijo. **Komunisti so namrec vse do nemškega napada na Sovjetsko zvezo, na zibelko komunistične revolucije, živeli za idejo svetovne revolucije.** Škoda, da konec osemdesetih let niso izšla Kardeljeva zbrana dela (bila so že pripravljena za tisk), ki bi obravnavala leto 1941 in 1942. Kardelj je bil središče vsega (komunističnega) dogajanja in množica listin oziroma poročil in smernic, ki jih je dobival in razpošiljal vsak dan, nam govorijo samo o komunistični revoluciji in o tem, da je **narodnoosvobodilni boj le (dobrodošla) krinka zanjo.**

Boris Kidrič je bil Kardeljev revolucionarni dvojček. Škoda, da Slovenci še nimamo študije o odnosov do zahodnih zaveznikov (Anglo-Amerikancev) od leta 1941 (protiimperialistična fronta), preko napetosti ob morebitnem izkrcanju v Istri leta 1944, do povojnih sovražnosti do Zahoda. Potem bi danes lažje razumeli vso sprenevedavost ob zdajšnjem poudarjanju partizanskega sodelovanja z zahodnimi "zavezniki".

25. junija 1944 je potekla ena izmed sej Centralnega komiteja Komunistične partije Slovenije. Na njej so bili prisotni Boris Kidrič, Franc Leskošek, Ivan Maček-Matija, Miha Marinko, Boris Kraigher, Pepca Kardelj in Vida Tomšič. Pod prvo točko so obravnavali "politično situacijo".

V nadaljevanju navajam del zapisnika, ki govori o tem, kako naj bi iz Ljubljane spravili čim več ljudi v partizane.

Kidrič: ***"Vse za razkroj bega, izkoristiti sporazum, veliko agitacijo! Razkrojiti: deloma k nam, vse drugo potisniti popolnoma na nem/ške/ pozicije, tako da ne 'nova vojska' /.../ Pobrati vse, kar ima ime, da gre z nami, pustiti dom, ne jih prepustiti, ker kolebljivci bodo prišli pod vpliv! Važno, da dobimo iz Ljubljane! Ljublj. danes igra oportun./istično/ vlogo - zato naj Angl./eži/bombardirajo voj./aške/ objekte! /.../ To najslabša perspektiva, toda moramo biti pripravljeni tudi na to! Treba paziti, da se ne bo začela tvoriti sredina (okoli Šubašiča). /.../"***

Maček: "Ljublj. v VŠ: ne bombardirati!"

Kidrič: "V tej situaciji zelo važno bomb. kolodvor. Dobili bi še par tisoč ljudi. Osnovna linija Lj.: čakanje! Nevarnost, da sredina dobi masovno bazo! Treba urediti, da samo kolodvor."

Kraigher: "Nisem za bomb. Ljubljane. Razgovor z M.: ne morejo dati garancij, da samo objekte! Moore /angleški podpolkovnik Peter N.M. Moore/ ve za prepoved VŠ, da ne Lj.! Dvomim, da KP v Lj. tako močna, da bi mogla izkoristiti bomb., bolj bi ga Nemci in bega in možnost, da bi Lj. šla v nasprotno smer!

Zdi se mi, da oportunizem v Lj. - na račun preteklosti: 'Lj. naša' - pri slabosti naše org.?? Treba odločno linijo na mobilizacijo!"

Kidrič: "Brzoj. VŠ: če Lj. samo kolodvor - nam strateško in politično abs. koristno - če pa Lj. - škoda nam."

Maček: "Doseči pri Nemcih popolno nezaupanje do be-ga! Porivanje be-ga Nemcem."

Iz zapisnika se vidi, da so se slovenski komunisti o bombardiranju Ljubljane z Angleži pogovarjali že prej, saj Kraigher pravi, da jim ne morejo dati zagotovil, da bi zadeli le strateške cilje (železniško postajo). Tudi vrhovni štab je bil seznanjen z željo nekaterih iz vrha slovenske komunistične partije, saj je ideji nasprotoval. Razlog za nasprotovanje pa je bil, da bi s tem komunisti več izgubili, kot pa pridobili. Ves čas, tudi v tem primeru, je šlo za podobo, s katero bi pridobili na svojo stran čim več ljudi. Značilen je Mačkov pogled, ko je predlagal, naj protirevolucijo čim bolj potiskajo v naročje Nemcev. To je bila ena najbolj važnih strateških linij komunistov od začetka vojne.

Kidričeve predloge je nekaj kasneje na realna tla postavil Edvard Kardelj, ki je 29. julija 1944 pisal Centralnemu komiteju KPS: ***"GŠ Slovenije je predlagal bombardiranje Ljubljane. Ne razumem, kakšne potrebe vas silijo k temu, v čigavo korist bi bilo to bombardiranje. Ni dvoma, da bi bilo v Ljubljani na tisoče mrtvih naših ljudi, a sovražnik gotovo ne bi utrpel izgub. Vsa stvar bi politično silovito škodovala nam. Imamo o tem izkustva iz vse Jugoslavije. Dajte bombadirati take točke, kjer je bombardiranje neobhodno potrebno iz vojaških razlogov, a to čim manj. Imejte pred očmi, da zavezniška letala bombardirajo na poseben način, tako da pokrivajo celo ploskev. Kako bi to v Ljubljani izgledalo, si lahko predstavljate. Bila bi skrajna lahkomišljenost in neodgovornost pred svojim narodom, če ne bi imeli pred očmi vseh momentov. To velja ne samo za Ljubljano, ampak tudi za vse druge točke, ako nimajo posebnega vojaškega pomena za nas ali zaveznike. Ne dajte se zapeljati od takih političnih momentov, kakor je n.pr. 'da bodo videli belogardisti'."***

Grozljiv Kidričev predlog tako ni bil izpolnjen. Kljub temu so slovenski komunisti dosegli to, da so Angleži bombardirali Žužemberk, Maribor, Jesenice in še nekatere druge kraje v Sloveniji, pri čemer je nastala velika materialna škoda in mnoge žrtve. Sovraštvo partizanov in komunistov do vseh tistih, ki so se jim na pohodu smrti (na oblast) postavili po robu, je bilo neizmerno. To, da so Žužemberk z nasiljem ustrahovali cela tri leta in ga v krčeviti vnemi, da bi premagali protirevolucijo, že sami do tal porušili, jim ni bilo dovolj. Svoje zaveznike Angleže so naščuvali v akcijo, ki se je začela 1. februarja 1945 in nadaljevala tudi dan kasneje. Priletelo je kar 18 letal, ki so z raketami in bombami napadla kraj in okolico. 13. februarja je sedemnajst letal na skoraj v celoti razrušeni kraj odvrglo novih petdeset težkih bomb. 3. aprila je uničevalo in morilo 13 zavezniških letal. Nato spet štirinajst 8. aprila, podnevi in ponoči. Nato pa še 10., 11. (šestnajst letal), 17. in 20. aprila. Zadnji letalski napad je Žužemberk doživel 2. maja 1945. Posledice so bile strahotne. Te dni - začetek maja 1995 - smo lahko v Nedeljskem dnevniku in Delu brali o tem, da so domobranci v Žužemberku in okolici zadnje mesece vojne pobili 32 civilistov. Seveda gre za hud zločin, vendar pisci ob tem skrbno zamolčujejo, kakšne strahote so partizani počeli cela tri leta pred tem.

Sledila je angleška predaja domobrancev (komunistom)...

O ITALIJANSKEM VETU

Slovenskim zdomcem so več ali manj znana prizadevanja Prof. L. Peterleta, dr. Drnovška in v zadnjem času zunanjega ministra Thalerja za rešitev perečega vprašanja, ali bolje spora med RS in Italijo radi italijanskega veta vstopa Slovenije v Evropsko zvezo. Problem je začel obravnavati tudi francoski tisk in številni italijanski in tržaški dnevniki.

Slovenski književnik Evgen Bavčar, ki živi stalno v Parizu, je pred nedavnim objavil v francoskem La Croix članek. Njegove trditve o sporu so trdne in zaslužijo ponatis v skrajšani obliki.

"Italija želi uveljaviti svoje pravice nad nepremičninami, ki so jih Italijani zapustili v Istri, ko so po l.1945 bežali pred komunizmom.

Dejansko so bila ta vprašanja rešena z dvema mednarodnima sporazumima med bivšo Jugoslavijo z Osimskim sporazumom leta 1975 in rimsko pogodbo iz l. 1983. Jugoslavija je morala po sporazumu plačati Italiji 100 milijonov dolarjev odškodnine. Slovenija in Hrvaška sta po oklicu svoje samostojnosti bili pripravljeni plačati vsaka svoj del. Italija je ponudbo zavrnila in zahtevala odkup zemljišč v Sloveniji. To je povzročilo, da je Italija na srečanju zunanjih ministrov dvanajstorice z vetom preprečila Sloveniji, da postane članica EZ. Velika Britanija in Francija sta to italijansko zadržanje kritizirali."

La Croix nadaljuje: "Spor med Slovenijo in Italijo pojasnjuje preteklost s komunističnimi pokoli (fojbe). Italija hoče popolnoma pozabiti na posledice, ki jih v deželi povzročil fašistični čas - 100 tisoč beguncev, zapore, taborišča in internacije. Ne pozabimo italijanskih požigov slovenskih domov, spreminjanja priimkov, skratka zanikanja slovenskega ljudstva. Italijanska vojska je v dobi zasedbe dela Slovenije samo v Ljubljanski pokrajini pobila 5.757 moških in 451 žensk."

Italijanski diplomat Diego De Castro je v Piccolo (13. 9. 1992.) priznal: "Na svoji vesti imamo številne požgane vasi in stotero mrtvih..."

La Croix je potrdil: "Italija še do danes ni javno priznala in sodila svoje vojne zločince, n.pr. generala Robottija, ki je javno zapovedal svojim oficirjem v Ljubljanski pokrajini: 'Nikoli jih ne ubijate dovolj!'"

Preteklost, ki jo Italija prikriva, se sedaj odraža v njeni politiki do slovenske manjšine in kateri odreka njenega predstavnika v italijanskem parlamentu, medtem ko ima italijanska manjšina v RS za nekaj več kot tri tisoč članov svojega predstavnika v slovenski skupščini.

Milanski dnevnik Corriere della Sera razglablja s tržaškim županom R. Illijem in objavlja članek

dalje na str. 7

OBLATEN IN ZAMOLČAN V DOMOVINI A NIKDAR POZABLJEN V TUJINI

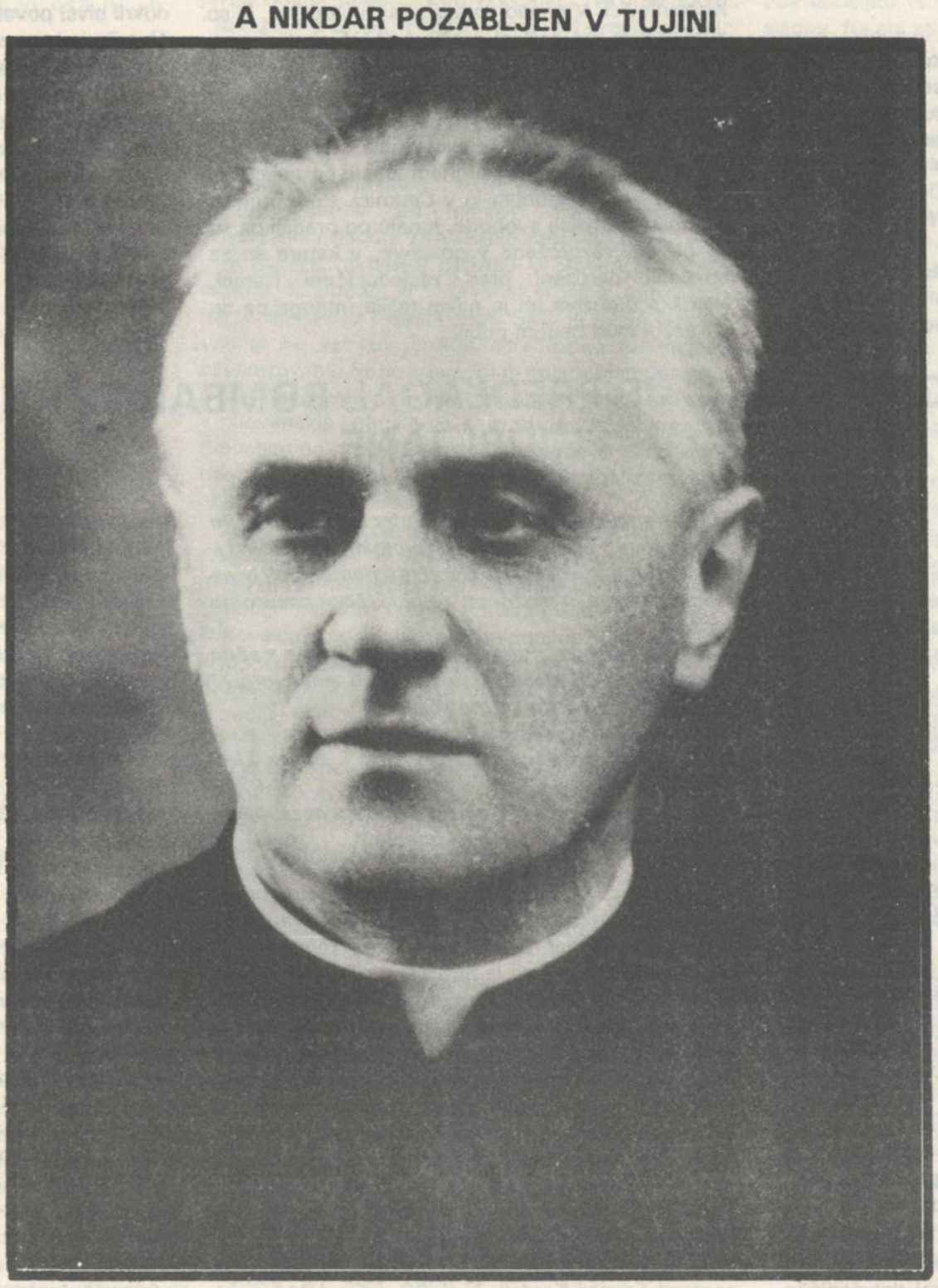

PROF. DR. LAMBERT EHRLICH

18. SEPT. 1878 - + 26. MAJA 19942

Komunistično vodstvo ga je obdolžilo, da je kot protikomunist "v času okupacije odločno nasprotoval narodno-osvobodilnemu boju, zato je aprila 1942 izročil italijanskim vojaškim oblastem SPOMENICO z analizo položaja ter s predlogi za uničenja partizanstva. VOS OF ga je zaradi delovanja v okviru bele garde usmrtila."
(Tako piše Enciklopedija Slovenije 1989.)

. . . . .

Da je odločno nasprotoval narodnoosvobodilnemu gibanju, da je predlagal uničenje partizanov in da ga je ustrelila zaradi delovanja v beli gardi, SO PRVOVRSTNE LAŽI iz zblojenega komunističnega propagandnega besednjaka. Spomenica, ki jo je v začetku aprila 1942 dr. Ehrlich poslal italijanskim zasedbenim oblastem v Ljubljani, je bila za tisti čas nadvse pogumno dejanje, saj je v njem Italijanom očital nasilje. V spomenici je natančno označen položaj Slovencev, ki so se znašli v primežu dveh okupatorjev ter njunega nasilja na eni strani, na drugi pa nasilja komunistov oziroma partizanov. Prav Ehrlichov primer lepo govori, kako zločinski in protinaroden je bil slovenski komunizem. Ne le, da si Ehrlichove spomenice niso upali v celoti objaviti vse do danes, saj bi današnje "neobremenjeno" branje pokazalo, da ni v njej prav nič tistega, kar so mu komunisti v svoji "literaturi" ves čas očitali, ampak so se ga "bali" (sovražili) celo še potem, ko je bil že mrtev. Po vojni so namreč na Žalah izkopali njegove posmrtne ostanke in jih odpeljali v neznano.
(Ivo Žajdela, Slovenec, 27. maja 1995.)

SLOV. DRŽAVA 26.5.1995

. . . . .

"Nimam pri roki dokumenta, ki ga je prof. Ehrlich sestavil za italijansko okupacijsko oblast. PRISEŽEM PA LAHKO, IN BOG BO TA IZGUBLJENI DOKUMENT NEKOČ ODKOPAL Lambertu Ehrlichu v čast, narodu v vzpodbudo, njegovim morilcem pa v kazen in sramoto, da je dokument..."

(Iz še ne-tiskane knjige "L.E. Slovenski videc in državnik", članek dr. Cirila Žebota, v pripravi dr. R. Čuješ.)

SILA IDEJE IN PRELITE KRVI

Dr. Jože Planinšič

Ob petdeseti obletnici Ehrlichove mučeniške smrti je dr. Avguštin Kuk - eden od še preživelih njegovih učencev - takole zapisal:

"Ko sem tistega, življenja polnega, majskega jutra na Streliški ulici pokleknil ob profesorjevem krvavečem mrtvem telesu in pomočil robček v njegovo še toplo kri, sem sklenil, da nikoli v življenju ne bom podpiral ideologije, ki se je poslužila tako nečloveških sredstev za dosego svojih političnih ciljev, ko je nasilno vzela življenje tedaj gotovo največjemu slovenskemu rodoljubu in vidcu, profesorju dr. Lambertu Ehrlichu.

Temu sklepu sem čez par dni na Žalah dodal še javno obljubo, ko sem kleče, skupno s tisoči dijaške 'Ehrlichove mladine', članov in članic Slovenske dijaške zveze, slovesno prisegel, da bom do smrti branil slovenske in krščanske vrednote. Od tega dne naprej pa smo k vsakodnevnemu večernemu rožnemu vencu v klubski sobi dodali še Očenaš s sledečo prošnjo:

Da bi Ehrlichov duh v nas živel, nas družil in vodil do zmage!

TA ZMAGA JE SVOBODNA, SUVERENA, MEDNARODNO PRIZNANA DRŽAVA SLOVENIJA!

Ta neomajna vera krščanskega etosa naj vodi slovenski narod pri njegovih prvih korakih samostojnosti. Tisti, ki verujemo, nadaljujmo s to vero; tisti, ki ne verujejo, naj bodo tolerantni do dneva, ko bodo tudi sami verovali!

Hvala Vam, profesor Ehrlich, naš čuvaj in čuvaj naših svetinj!"

.....

26. maja leta 1942, malo pred osmo uro zjutraj, se je odpravil prof. dr. Lambert Ehrlich v spremstvu jurista Viktorja Rojica iz akademskega doma sv. Cirila proti domu. Nekaj korakov od vhoda v Ljudsko kuhinjo sta jima prišla naproti morilca. Zvesti in junaški Viktor Rojic je imel komaj še toliko časa, da se je pognal proti njima in zaman skušal s svojim telesom ubraniti profesorja, ta pa je obstal miren in gotov kot vedno. Vzravnan je padel vznak s prestreljeno glavo in vratom.

Ob mrtvem profesorju se je takoj zgrnil narod: duhovniki in laiki, študentje, delavci in reveži z gradu ter ljubljanskih predmestij. Preprosta ženica je prinesla šopek belih nageljnov, akademičarke so prižgale sveče in prinesle posodo z blagoslovljeno vodo, mlad fant je potegnil iz žepa molek in začel se je rožni venec za rožnim vencem, ljudje so

dalje na str. 7

SILA IDEJE IN PRELITE KRVI
nadaljevanje s str. 6

poljubljali mrtvo roko, se dotikali roba obleke in pomakali tkanine v njegovo gorko kri. Njegovi učenci so pomakali rožne vence v njegovo kri ter jih nato nosili kot ogrlice do odhoda v večnost. Resnično, sveta in veličastna je bila ta smrt. Nič sovraštva, nič strahu, vsi so čutili veličino žrtve za veliko odejo, silnost prepričanja.

Komunisti so se ga še mrtvega bali ter so ga kot divje hijene izkopali iz groba skupno z akademikoma Župec in Kikelj. Barbarsko in obsodbe vredno je, da so truplo bana dr. Natlačena, ki je počival v družinski grobnici poleg prve žene in dveh otrok, prav tako vzeli iz družinskega groba ter vrgli njih trupla neznano kje v podzemsko jamo, kjer jih že triinpedeset let krije slovenska zemlja, za katero vero in katoliško izročilo so doprinesli največjo žrtev: dali so zanjo svoja dragocena življenja.

"Če bi bilo nebo kos papirja, morje pa črnilo, bi se ne dala popisati bolečina, kakršna je naša." Glasan, v nebo vpijoč je molk s prstjo zasutih ust.... Ti in nešteto tisočev drugih, ki so že zasuti v neznanih grobovih, od koder nam kličejo:

"Z ljubeznijo nas vse zberite,
požegnajte in pokropite,
tako bi radi počivali
med vami in pri cerkvi spali....." - K. M.

VIŠARSKO SLOVENSTVO:
EHRLICHOVA VIZIJA SLOVENSKE BODOČNOSTI

Naslednje so odlomki iz govora profesorja dr. Lamberta Ehrlicha na Svetih Višarjih v poletju leta 1933. Govoril je skupini študentov ljubljanske univerze, ki so z njim poromali na božjo pot k višarski Materi božji;

".... Ni naključje da smo se zbrali prav tukaj, marveč je to božja volja. Božja volja nam tukaj na Svetih Višarjih razodeva, kaj je naloga Slovencev na zemlji, kjer živimo. Ob temeljih te svete gore se stikajo tri poglavitna evropska plemena. Njihovi valovi, prihajajoči od juga, severa in vzhoda, bi udarili skupaj prav tu. Romani, Germani in Slovani bi prav tukaj skušali riniti drug drugemu mejnike nazaj. A naši očetje so bili modrejši od vojskovodij in politikov. Namesto mejnika so postavili na ta otok med tremi narodi cerkev. To je edini mejnik v Evropi, ki narodov ne loči, marveč združuje. Danes je tak mejnik vsa naša domovina. Slovenija mora biti mejnik, ki druži in veže jug s severom in vzhod z zapadom. Sama ne sme biti ne eno ne drugo ne tretje. Ostati mora mejnik, ki druži kakor Svete Višarje. To je božja volja! **To nalogo bo mogla Slovenija izpolnjevati samo v svobodi, ne pod gospodarjem, ki bi sedel bodisi na jugu ali severu, na vzhodu ali zahodu! Božja volja je, da mi vsi za to svobodo delamo, in božji volji se ne sme nihče izmikati....."**

SLOVESNA PRISEGA MLADINE

V nedeljo popoldne 2. junija so ob udeležbi nepregledne množice izročili zemlji zemeljske ostanke prof. dr. Lamberta Ehrlicha in akademika Viktorja Rojica.

Na govorniški oder za krstama je stopil ob grobni tišini mlad akademik Mirko Simčič, ki se je pri Tolminu 5. februarja 1944 pravtako od morilske krogle zadet, srečal s profesorjem v večnosti, ter slovesno, resno in odločno izgovarjal besedilo svete prisege mladine vpričo trupel obeh mučenikov. Vsa mladina je pokleknila ter s tremi dvignjenimi prsti desnice ponavljala enako odločno in glasno besedilo prisege, stavek za stavkom, ki so doneli skozi prostor kot trajno in neomajno zagotovilo, da se hoče mladina boriti vedno za one ideale, ki jih je učil pokojni ljubljeni g. profesor in za katere sta oba dala svoje življenje. Vedno hoče mladina ostati zvesta idealom **katoliške vere**, boriti se zanjo do zadnjega diha, kakor sklenjena vrsta borcev, ki je ne more nihče omajati in prisiliti k umiku iz borbe, kadar gre za ljubezen in zvestobo do **katoliške vere in do slovenskega ljudstva**. Vedno se bo mladina borila za vse vzvišene božje in človeške ideale, vedno bo branila veljavo božje postave v našem narodu. Z vso ostrino duha in požrtvovalnosti hoče mladina braniti in varovati naš rod, da ne zaide, temveč se mogočno dvigne nad mrtvo kačo.

Pretresljivo so donele besede prisege, ki jo je v tako svečanem, resnem in otožnem trenutku z vso odločnostjo in z jasno, čisto zavestjo polagala naša mladina. Z enakim čustvom spoštovanja do te volje so poslušali mladino starejši. Nato je pevski zbor bogoslovcev zapel žalostinko "Blagor mrtvim", na kar je množica še molila veroizpoved.

(Povzeto iz knjige "Dr. Lambert Ehrlich - Stražar naših svetinj")

ČE PŠENIČNO ZRNO NE PADE V ZEMLJO
IN NE UMRE, OSTANE SAMO;
ČE PA UMRE, OBRODI OBILO SADU.

Dr. Ehrlich je predvideval položaj današnjega časa, opozarjal na približajočo se nevarnost, a je pogosto ostal kot glas vpijočega v puščavi. Priporočal nam je, naj se skupno zatekamo tudi Slomšku ter Materi božji, ki oba ljubita naš krvavo bičani in ljubljeni narod.

Med drugim je vredno poudariti:

- Da se je v zgodovinsko kratki dobi devetinštirideset let po njegovi smrti cilj te mladine uresničil: Svobodna, suverena, mednarodno priznana država Slovenija.
- Da je bila Ehrlichova mladina od komunistov najbolj osovražena ter skoraj vsa, ki ob koncu vojne ni zbežala, pobita.
- Da to preživeto mladino - sedaj starino - še vedno veže nevidna vez bratstva in ljubezni.....

ŠE PAR ZNAČILNOSTI TEGA
"STRAŽARJA SLOVENSKIH SVETINJ"

Vse njegovo življenje je bilo osredotočeno v njegovi globoki, neomajni ljubezni in zvestobi slovenskemu narodu in Bogu.

Njegova globoko zasidrana ljubezen do svoje rodne domovine in njegova neomajna vera v svetlejšo bodočnost slovenskega naroda sta izraženi v njegovih besedah in dejanjih. Vedno je nosil s seboj veliko mero tiste svoje širokosrčne prijaznosti, ki so jo bili v obilni meri deležni vsi, ki so prišli z njim v stik.

Naš narod je precej po njegovi zaslugi postajal iz leta v leto zrelejši, naša narodna in državna zavest se je širila doma in po svetu.

Posvetimo še par misli človeku in prijatelju, ki je v svojem življenju, še bolj pa v smrti, pustil neizbrisne stopinje ter ga prav zato ne bomo pozabili. Vse svoje moči je razdajal za **slovensko in krščansko idejo**. Svojo dediščino, ki jo je prejel ob zibelki, jo vso razdal. Prišel pa je pred Boga s polnimi rokami dobrih del.

Vedno se ga bomo spominjali kot je bil: **Človek kristalno-čistega značaja, odprt in odkritosrcen prijatelj vsakomur, nekompromisen zagovornik in branilec slovenske državne ideje, oster kritik približajoce se krvave totalitarnosti in neomajan v svoji veri, da bo naš ljubljeni narod, katerega poldruga tisočletna zgodovina je en sam neprestan in nepopustljiv boj za obstanek, prešel v sončno jutro velikonočnega Vstajenja.**

Sedaj počiva neznano-kje in prosi Boga za svetlejšo bodočnost Cankarjevih "Nebes pod Triglavom".

V večnosti pa je naš Ehrlich gotovo v najboljši družbi - saj so tam mnogi največji slovenski rodoljubi - kot Slomšek, Rožman, Gregorčič, Cankar ter Prešeren s svojim genialnim besedilom:

"Žive naj vsi narodi,
ki hrepene dočakat dan,
da koder sonce hodi,
prepir iz sveta bo pregnan.
Da rojak prost bo vsak,
ne vrag, le sosed bo mejak!"

O ITALIJANSKEM VETU
nadaljevanje s str. 5

časnikarja M. Donellija s podnaslovom: "Trst potrebuje za svoj razvoj Ljubljano, to se pravi Slovenijo. Če Italija ne umakne nesrečnega veta za vstop RS v EZ, grozi našemu mestu, da umre."

Sussana Agnelli se je zavezala, da bo to vprašanje kmalu rešila. Člankar nadaljuje: "Vojna v Jugoslaviji je hudo prizadela Trst. Čutimo se izolirane na italijanski strani in blokirani proti Vzhodu. V Trstu je potrebno novo podjetništvo, ki bo oživelo nove dejavnosti. Toda vse je odvisno od slovenskega vozla."

Prir.: Erne

SV. DOMICIJAN

Vneti in nepozabni raziskovalec slovenskega zgodovinskega in ljudskega izročila, dr. Metod Turnšek, je domneval, da je sveti ali blaženi Domicijan, pokopan v stari opatiji v Milštatu ob istoimenskem jezeru na Koroškem, najverjetneje knez Hotimir.

Toda vse raziskovalce, avstrijske kot slovenske, je zavedla "znanstvena" raziskava, ki jo je neki Eisler objavil leta 1907 v ugledni zgodovinski reviji, in pri tem zatrdil, da Domicijan, pokopan v Milštatu, nikoli ni živel in da je zgolj izmišljotina tamkajšnjih benediktincev.

V resnici pa je Domicijanovo češčenje preživelo benediktince, pa viteze sv. Jurija v isti opatiji in končno šlo v zaton, potem ko je bil ukinjen red jezuitov (1773), ki so nazadnje posedovali opatijo. Jezuiti so tudi največ storili za širjenje Domicijanovega češčenja. Bil je zavetnik Koroške, in leta 1764 so v Rimu vložili tudi postopek za svetniško razglasitev.

Skoraj gotovo je, da je Domicijana razglasil za svetnika škof Osvald pri Gospe Sveti (+ 863). V Solnogradu, ki je bil nadškofija, si seveda niso želeli svetniškega kneza in vladarja v Karantaniji, saj je to pomenilo po srednjeveški predstavi samostojno kraljestvo, brez varuštva Frankov. Tako v znanem spisu Conversio, ki ga je izdelal solnograški duhovnik v obrambo domnevnih pravic te škofije nad Karantanijo in Panonijo, knez in svetnik Domicijan ni omenjen. Vladal pa je po knezu Valhunu, pod katerim je bil zatrt poganski upor Karantancev, nekako od 785 - 802.

Meseca januarja 1992 se je v Milštatu našel kos nagrobnika z deloma ohranjenim napisom, katerega je uspešno rekonstruiral arheolog dr. Glaser iz Celovca. Napis govori, da je Domicijan, vojvoda, premagal poganstvo in ljudstvo spet pripeljal v krščanstvo. To povsem ustreza. Kneza Valhuna so po zatrtju upora v Karantaniji postavili namreč na vlado Bavarci. Šele njegov naslednik si je od karantanskega ljudstva znova pridobil zaupanje in ga pridobil za krščanstvo.

Ko je papež Aleksander III. leta 1171 prenesel razglaševanje svetnikov izključno na Rim, niso vnesli na tamkajšnji seznam vseh svetnikov, ki so bili poprej razglaseni po krajevnih škofih. Med temi so bili tudi karantanski svetniki: **Modest, Domicijan in Liharda** (mati škofa Albuina, svetnika). Od tedaj jih nazivajo blaženi, razem Modesta.

Primeri očitujejo, da smo imeli Slovenci oz. Karantanci že zgodaj svoje svetnike in da nismo bili zapostavljeni pri razglašanju. Če so omenjeni svetniki od prejšnjega stoletja dalje ostali pozabljeni, je krivda na naši strani.

Župnijska hranilnica
in posojilnica "Slovenia"

Vam nudi razne finančne usluge. Posojila za hiše, avtomobile, potovanja, študij itd. Vaši prihranki pa se obrestujejo po najvišji možni stopnji.

Poslužite se naše
slovenske finančne ustanove!

URADNE URE

725 Brown's Line, Etobicoke, Ontario M8W 3V7
Tel: 416 255-1742 Fax: 416 255 3871

Monday, Tuesday, Wednesday...9:30 a.m. – 4:00 p.m.
Thursday – Friday.....9:30 a.m. –7:30 p.m.
Saturday.....9:00 a.m. – 12 noon.

618 Manning Ave., Toronto, Ontario M6G 2V9
Tel: 416 531-8475 Fax: 416 531-8533

Monday, Tuesday, Wednesday...9:30 a.m. – 4:00 p.m.
Thursday – Friday.....9:30 a.m. –7:30 p.m.
Saturday.....9:00 a.m. – 12 noon.

Villa Slovenia
23 Delawana Drive, Hamilton, Ontario L8E 3N6
Tel: 905 578-7511 Fax: 905 578 5130

Thursday.....3:30 p.m. –7:30 p.m.
Friday.....12:30 p.m. –7:30 p.m.
Saturday.....9:00 p.m. – 12 noon.

Dom Lipa, Etobicoke Ontario
(For residents only)

Wednesday.....3:00 p.m. – 4:00 p.m.

ODKOD SAMOSTOJNA SLOVENIJA

DRŽAVNI TEMELJI KARANTANIJE

Slovensko državno gibanje ima temelje v slovenskem državnem izročilu, starem skoraj tisoč let, izvirajočem iz časov, ko smo Slovenci prvič uživali samostojnost najprej v Karantaniji, državi kneza Koclja, nato pa v vojvodini Koroški, ko smo na Gosposvetskem polju sami demokratično ustoličevali svoje kneze. Krnski grad s knežjim prestolom in Gospa Sveta sta skozi stoletja bila priče slovenske svobode in državnosti.

To državno izročilo, ki je v slovenskem ljudstvu podzavestno živelo vsa stoletja podložništva tujcem, je dobilo zavesten izraz leta 1848. Tedaj je slovenska razumniška mladina prvič - po dolgih stoletjih - razglasila zahtevo po Zedinjeni Sloveniji ter sestavila prvi slovenski politični program, katerega je takratni slovenski politični prvak, dr. Bleiweis, povzel po geslu: narodna država Slovenija.

Misel o samostojni slovenski narodni državi so v zadnjih sto letih od časa do časa izpovedovali vsi vidoviti slovenski ljudje.

Izraz te misli je v bistvu bila tudi Majska deklaracija iz leta 1917, v kateri je slovenski narod plebiscitarno poudaril dejansko le svojo voljo po samostojnosti. V obliki novega, stvarnega programa je ta volja udarila na dan po zlomu Jugoslavije v drugi svetovni vojni in sicer kot posledica razočaranja nad bivšo skupno državo.

Slovensko državno gibanje - kot že uvodoma omenjeno - je bilo v novejši slovenski dobi jasno nakazano že z Ehrlichovo "Višarsko idejo", sistematično organizirano delo pa se je pričelo ob zlomu predvojne Jugoslavije aprila 1941. Takrat je genij profesorja dr. Lamberta Ehrlicha, najglobljega poznavalca slovenske zemljepisno-politične pomembnosti in tragike v sklopu evropskih prevratov po 1914, občasno dojel imperativno nujnost postavitve samostojnega slovenskega narodnega odpora pod trojno okupacijo. Ob prevratu 1941 je predvojna Jugoslavija tako nenadoma in popolnoma razpadla, da na domačem ozemlju ni ostala niti sled kakršne koli vidne ali učinkovite jugoslovanske državne oblasti.

Nedemokratično improvizirana jugoslovanska pučistovska vlada se je ob nemškem vpadu hipoma razpršila in zbežala v emigracijo, kjer je nato životarila vojna leta v neprestanih medsebojnih trenjih v diplomatsko-politični brezpomembnosti v zavezniškem svetu ter v praktični brezvplivnosti na brezupni potek tolikih raznovrstnih nesreč na ozemlju bivše države.

Profesor Ehrlich, ki je bil neposredni in najbližji očividec naglega in popolnega jugoslovanskega razkroja med Ljubljano, Sarajevom, Beogradom in Nikšičem aprila 1941, je daljnovidno spoznal, da na razvalinah predvojne jugoslovanske države nobena obstoječa oblast ne bo mogla ali hotela skrbeti za skupno usodo Slovenije v letih strašne okupacije in vojne ter ob veliki odločitvi ob zaključku vojne. Zato je ob svojem povratku iz Nikšiča, koncem aprila 1941, takoj predložil domačim predvojnim politikom predlog, da se osnuje podtalna slovenska narodna vlada za skrb in vodstvo slovenskega narodnega obstoja in odpora pod okupacijo in za rešitev slovenske svobode ob koncu vojne. Odgovor, ka ga je prejel, je bil negativen in je slonel na dveh utvarah: "Naša vlada je v emigraciji" in "Podtalna vlada v Sloveniji ne bi mogla delovati". Prva utvara se je izkazala za popolnoma prazno, druga pa je bila demantirana, ko je po nemškem vpadu v Rusijo peščica slovenskih komunistov ustanovila svojo podtalno vlado na domačem terenu. Odklonitev in neuspeh za profesorja Ehrlicha sta dejansko zapečatila slovensko usodo ne le za dobo okupacije, temveč tudi za nedogledni čas po vojni. Kar bi se ob pravem spoznanju in združenem naporu bilo moglo izkristalizirati kot največja zgodovinska priložnost za zedinjenje in svobodo Slovenije, se je končalo v dosedaj največji slovenski narodni katastrofi.

Med drugo svetovno vojno, sredi komunistične neosvobodilne, krvave revolucije, je meseca junija 1943 nastala prva "Slovenska izjava", ki sta ji, na pobudo širšega kroga razumnikov, dala končno obliko, zdaj že oba pokojna, dr. Ciril Žebot in pisatelj Mirko Javornik.

"Slovenska izjava" iz leta 1943. je - v odločnem nasprotju z uradnim stališčem vodstva starih slovenskih strank - postavila za politični cilj slovenskega naroda neodvisno lastno državo z ozemljem, ki nam narodnostno, gospodarsko in vojaško pripada.

"Slovensko izjavo" je kljub okupatorski in komunistični nevarnosti podpisalo kakih dvesto slovenskih razumnikov, javnih delavcev, županov in drugih vidnejših osebnosti.

Ustvaritev druge, komunistične Jugoslavije; usoda, ki so jo Slovenci bili v njej deležni; spoznanje, kako so Slovence zlasti v tragičnih majskih dneh 1945 pustili na cedilu bivši kralj ter jugoslovanski emigrantski politiki; dalje dejstvo, da je Slovenija prav zato, ker so jo spet prisilili v Jugoslavijo, ostala znova razkosana - vse to je pri slovenski emigraciji in v podjarmljeni, trpeči domovini ojačilo spoznanje, da bo Slovencem bodočnost zagotovljena le v popolni samostojnosti.

"AKCIJSKI ODBOR"

Z ozirom na pravkar povedano, so v začetku leta 1946, meseca marca, na Jožefovo, bivši poslanec Jože Spindler, dr. Ciril Žebot, dr. Janko Jež ter dr. Ludvik Leskovar v Rimu ustanovili "Akcijski odbor za samostojno in suvereno slovensko državo". Odbor je poglavitno delo opravil leta 1946 in 1947 ob pripravah za mirovno pogodbo z Italijo. Takrat je s številnimi spomenicami seznanil zavezniške vlade in Združene narode z novimi slovenskimi narodnimi težnjami in cilji. Pojasnjeval jim je značaj, delo in namene nasilniškega komunističnega režima v Sloveniji ter splošni narodni odpor proti njemu. Zahteval je tudi, naj se Svobodnemu tržaškemu ozemlju priključi čim več slovenskega ozemlja, s čimer bi bil dan zametek za bodočo samostojno Slovenijo ter ustvarjeno žarišče v podporo slovenskim težnjam po osvoboditvi izpod komunizma in po združitvi v lastni demokratični državi. Z odločitvijo za samostojni Trst leta 1946 je upanje na to rešitev raslo. A sovjetskotitovska sabotaža te mednarodne odločitve je tudi to upanje kmalu uničila. Končno je s sovjetskim in titovskim pristankom Trst bil leta 1954 zopet dejansko priključen Italiji in okrnjena Slovenija je ostala zasužnjena provinca komunistične Jugoslavije. S tem je naše delo bilo registrirano ter se je začelo kazati tudi na mednarodnem področju.

.....

"Akcijski odbor za samostojno in suvereno slovensko državo" je težo svojega udejstvovanja prenesel leta 1950 v Združene države Amerike.

25. julija tega leta je izšla prva številka "SLOVENSKE DRŽAVE". V istem času je "Akcijski odbor" sestavil in začel razpošiljati po vsem svetu v podpisovanje programatično Slovensko izjavo".

Besedilo "Slovenske izjave" 1950 ne vsebuje novega programa. V bistvu samo obnavlja slovenske narodno-politične točke, ob katerih se je borbena Slovenija spontano zedinila ob začetku trojne okupacije 1941, ki je grozila Slovenijo uničiti, ako bi naci-fašistične sile Osi bile zmagovite, in ki je namesto te največje tragedije, ki bi nas bila mogla zadeti, pahnila Slovenijo v suženjstvo komunistične strahovlade. To drugo zlo, ki je padlo na nas, je toliko manjše od prvotno grozečega, ker nas kot naroda kljub tisočem medvojnih in povojnih nedolžnih žrtev, ki počivajo neprešteti v množičnih grobovih širom Slovenije, ni uničilo in ker nam je ostalo upanje na svobodno življenje.

Kdor zna jasno zreti v temno preteklost in pravilno premeriti njene dogodke in okoliščine, mora priti do naslednjega zaključka:

Sloveniji ni bilo zapisano na steni usode, da bi zanjo zavezniška zmaga bila morala končati v komunistični diktaturi. Bila je pot, a samo ena pot, v polno osvobojenje. Ko bi se aprila-maja 1941 predvojni politični činitelji bili s srcem in sredstvi pridružili klicu daljnovidca, prof. L. Ehrlicha, ki je pozival k zgodovinski odločitvi za slovensko osvobodilno akcijo na načelu slovenske samoodločbe, bi bili mogli prehiteti komunistično peščico, predno je ta preokrenila s svoje prvotno uradne partijske naci-sovjetske linije na stran zaveznikov po nemškem napadu na Rusijo. In vsi psihološki, terenski in geopolitični činitelji, ki so po juniju 1941 bili tako spretno, a povsem nepotrebno, zlorabljeni h komunističnemu cilju, bi bili mogli biti mobilizirani in usmerjeni k stoletnemu cilju ZDRUŽENE IN SVOBODNE SLOVENIJE. In ob zavezniški zmagi bi ta cilj mogel biti dosežen, ker bi ne bilo - v pogledu Slovenije - onega usodnega nasprotja - titovsko-sovjetske povezanosti -, ki nam je zapravila Koroško, Gorico in Trst.

.....

Misel o slovenski državi si je začela prepričljivo utirati tudi pot med Slovence, živeče na lastnih tleh v svobodnem svetu: Na Svobodnem tržaškem ozemlju, na Koroškem, na Goriškem. Pomembno glede tega je navdušeni sprejem, ki ga je bilo tedaj v Trstu deležno predavanje M. Javornika z naslovom "Narodova pot in smer", ko so stotine Slovencev in Slovenk prvič na javnem zborovanju poslušali novi slovenski narodno-politični program.

.....

Konec maja 1951, nekako ob obletnici "Slovenske izjave", je predsednik 'Akcijskega odbora" prof. Žebot izročil ameriškemu "Odboru za Svobodno Evropo" prvo knjigo "Izjav", ki so jih podpisali Slovenci po vsem svetu, nad 350 podpisov izobražencev. Pripomnil je, da bodo nadaljni podpisi predloženi z novo knjigo. Uvod prvi knjigi pravi med drugim:

"To "Izjavo" so podpisali slovenski politični emigrantje, ki hočejo, da bo bodočnost njihove domovine bodočnost svobodnega ljudstva, ki si bo samo krojilo svojo usodo pod lastno narodno vlado v okviru široke zveze svobodnih in enakopravnih narodov Srednje Evrope. Iz tega vzroka podpisniki ne odklanjajo le sedanjega totalitarnega režima nad Slovenijo, temveč so nasprotni vsakemu prisilnemu nadaljevanju Jugoslavije po osvoboditvi."

Septembra tega leta je v Trstu izšel zbornik umetnosti in razprav po naslovom "Tabor 1951". Priobčil je prvi izčrpni pregled o zgodovini gibanja za slovensko državo ter med drugim poročal o stališču, ki so ga do njega zavzele razne slovenske politične skupine in osebnosti. Dalje je v njem temeljita razprava o vzrokih ki so Slovence privedli v sedanji žalostni položaj; o njihovem razočaranju nad vsako Jugoslavijo; o krivdi raznih političnih skupin in njihovih vodstev za sedanje stanje in pa, na podlagi vsega tega zaključek, da vidi slovenski narod možnost za svoj nadaljnji človeški in narodni obstanek samo v popolni državni samostojnosti.

Zbornik je zaradi tega vzbudil silno pozornost med Slovenci v svetu in domovini, ki so ga navdušeno sprejeli. Vzbudil je pa seveda jezo in strah - zlasti strah - pri nekdanjih oblastnikih v Sloveniji. Njegov odmev doma je bil tak, da je morala Komunistična partija Slovenije sklicati nujno sejo svojega plenuma. Na njej so sprejeli obsežen načrt za boj proti slovenskim osvoboditvenim in osamosvojitvenim težnjam. Nič manjši ni bil strah pri prvakih nekaterih slovenskih političnih skupin v emigraciji in na Tržaškem. Ti so se velike ideje o slovenski državi ustrašili tako, da so se šli pred zgodovino in slovenskim narodom smešit in onemogočat z javnimi ter na neresnici temelječimi obsodbami "Zbornika" in gibanja za slovensko samostojnost; torej z obsodbami najvišjega in najlepšega slovenskega narodnega in političnega vzora....

V dneh 6. in 7. avgusta 1955 so se zbrali v Torontu zastopniki pripadnikov Slovenskega državnega gibanja iz Združenih držav Amerike in Kanade na dvodnevi posvet, ki je pregledal in premeril dosedanji razvoj in napravil zaključke za bodoče delo. Torontski posvet je pomemben tudi v tem, ker je postal v aktivnosti slovenskega državnega gibanja mejnik: delo "AKCIJSKEGA ODBORA ZA SAMOSTOJNO IN SUVERENO SLOVENSKO DRŽAVO" je prevzela nova, globalna organizacija, imenovana "SLOVENSKO DRŽAVNO GIBANJE".

Posvet je bil uspešen po svojem širokem zastopniškem značaju, še bolj pa po svojih sklepih, izraženih v 12 točkah.

Vsak narod v Evropi hoče isto mero osnovne državne samostojnosti kot jo bodo uživali v novem okviru drugi narodi. ***TUDI SLOVENCI NE ZAHTEVAMO NE VEČ IN NE MANJ*** *z enim pristavkom, da je svoboda narodov in njih miroljubno sodelovanje lažje izvedljivo in ohranljivo v širših zveznih tvorbah kot pa v ožjih.* ***IN TO DVOJE JE JEDRO TORONTSKIH SKLEPOV!***

Potrebna je akcija in skupnost, ki zavestno stremi in dela za to osnovno narodno težnjo - brez prestanka in brez strankarsko- taktičnih ozirov in dvomljivosti. *IN TO HOČE BITI SLOVENSKO DRŽAVNO GIBANJE!* ***Vse to je bilo povedano že meseca avgusta 1955.***

Poleg rednega izdajanja glasil 'Slovenskega ***državnega gibanja'*** *(mesečnik* ***'SLOVENSKA*** *DRŽAVA' v Kanadi, revija 'SLOVENSKA POT' (začela izhajati v avgustu l. 1953) in mesečnik 'SMER V SLOVENSKO DRŽAVO' v Argentini, ki jo je dolga leta urejeval sedanji sourednik SLOVENSKE DRŽAVE, g. dr. Tine Duh, so omembe vredna večdnevna študijska zborovanja, politični seminarji, na katerih so predavatelji sistematično obravnavali slovensko problematiko.*

.....

Poleg tega moramo omeniti tudi, da so izvoljeni predstavniki Slovenskega državnega gibanja ob priložnostnih prilikah seznanjali predstavnike ameriške vlade o slovenskem narodu.

V to moramo vključiti številne članke dr. C. Žebota v New York Times-u in The Washington Post-u, dalje številne dokumentarne študije poslane različnim ameriškim ustanovam, protestna pisma in spomenice predvsem pa knjige: SLOVENIJA VČERAJ, DANES, JUTRI - I. II., in njegova zadnja: NEMINLJIVA SLOVENIJA.

Vsa ta širokopotezna, vztrajna prizadevanja so prepričevala, krepila in vedno bolj širila Slovensko državno gibanje tako v emigraciji kot v domovini. Kot primer navajamo pismo iz Ljubljane, decembra 1957, objavljenega v SLOVENSKI DRŽAVI meseca januarja 1958:

PISMO IZ LJUBLJANE

December 1957.

Odlomki:

V slovenskem ljudstvu se izraža vedno bolj in bolj protijugoslovanska smer

Domovina se dobra zaveda, da zaenkrat ni moč pričakovati rešitve izpod komunističnega jarma zgolj od domačih sil samih. To nemoč-nost je jasno dokazala madžarska revolucija. Zato rabimo pomoči od zunaj, pomoči od naših vodilnih ljudi, ki se morajo odslej bolj posvetiti domovinskim dogajanjem. Odveč bi bilo povdariti, da je nezadovoljstvo pri nas izredno veliko. Prav tako pa moramo povdariti, da se v slovenskem ljudstvu vedno bolj in bolj izraža protijugoslovenska smer. Komunizem namreč nujno vodi, in to postaja iz dneva v dan vedno bolj očito, v jugoslovenstvo, to je do ustvaritve enegega samega državnega naroda ali z drugimi besedami v velesrbsko jugoslovenstvo. Železnica, pošta, carina, pa celo notranja uprava uraduje srbsko (tako ima notranji minister Slovenije za potne liste zgolj srbske tiskovine!), da ne govorimo o vojski, kjer je vsaka slovenska beseda že veleizdaja!

Zato domovina s težkim srcem pričakuje rešitve. Vendar bi bilo napak misliti, da naši ljudje — kmet, delavec in izobraženec — kar brez pridržka in kar na slepo odobravajo vsako dejanje naših vodilnih ljudi v emigraciji

Za domovino je voditelj tisti, ki je za slovensko državo

Predvsem je treba povdariti, da se je doma od zadnjih svobodnih volitev marsikaj temeljito izpremenilo. Prvo, kar je treba povdariti in s čemer mora vsaka slovenska politična emigracija računati, je neizpodbitno dejstvo, da *slovenski narod več ali manj enodušno odklanja politične programe vseh starih strank, ki temelje na jugoslovenskem državnem programu*; kdor, bi nastopil s takim preživelim programom, mora računati na gotov neuspeh; ostal bo vojskovodja brez vojske. Domovina je zabrisala usodno razliko med liberalci in klerikalci, danes so vsi Slovenci, ki si želé, da je njihova domovina samostojna in svobodna. Danes se v očeh domovine ne more nihče ne sklicevati in utemeljevati svoje vodilne vloge na zgolj dejstvu, da je bil vetari Jugoslaviji zakonito izvoljeni narodni predstavnik. Taka fikcija legitimnosti velja morda za dobo enega ali dveh parlamentov (in to je v redu); pozneje pa se mora taka vloga voditelja moralno in politično utemeljevati samo z resnično stvarnim delom za tiste ideale, za katere živi in dela narod v domovini. Obstajati mora tedaj skladnost naziranj in hotenj med emigracijo na eni in domovino na drugi strani. Domovina pa pozna danes samo dva politična ideala: prvi je zlom komunistične diktature, drugi pa ustanovitev slovenske države. Težko preskušena domovina odklanja vsak eksperiment "tretje" Jugoslavije; kajti dve Jugoslaviji, meščanska in komunistična, sta v narodu dokončno uničili mit o politični nujnosti in državotvornosti jugoslovenske državne ideje. Zato smatra domovina za svoje voditelje in predstavnike v tujini samo tiste, ki se jasno, brez pridržka in odločno izjavljajo za slovenski državni program.

Zgodovinska zasluga Slovenskega državnega gibanja

Smatramo, da je zgodovinska zasluga Slovenskega državnega gibanja, da se je kot prva slovenska skupina jasno izrekla za slovensko državnost. Domovina čuti ve, da si ta skupina resničnih slovenskih patriotov z dr. Cirilom Žebotom na čelu ni uzurpirala teh mest; ker se nihče drugi ni lotil te svete naloge, zato so izpolnili samo svojo dolžnost do domovine. Domovina pa je prav tako prepričana, da je mesto v Slovenskem državnem gibanju za vsakega Slovenca, ki mu je pri srcu slovenska državnost.

Zato domovina poziva vse, ki že vedno tavajo v temi nesrečne preteklosti, da se priključijo tej ideji in da tako pomagajo ustvariti srečnejšo Slovenijo, slovensko državo, ki mora temeljiti, na socialni pravičnosti in na krščanski ter zapadni misli.

Ljubljana, decembra 1957.

Philopatrides Slovenicus v imenu svojih prijateljev in somišljenikov od Maribora do Trsta, od Kolpe do Triglava.

Vsa povojna leta je bila SLOVENSKA NARODNA ZVEZA V KANADI, lastnica SLOVENSKE DRŽAVE, včlanjena v A.B.N. (The Anti-Bolshevik Block of Nations). V njem smo tesno sodelovali z Ukrajinci, Slovaki, Belorusi, Hrvati, Estonci, Latvijci, Litvanci, Bolgari in drugimi zasužnjenimi narodi. Vsem tem narodom, vključno slovenskemu, so bile skupne tri stvari:

1.- Osvoboditev izpod komunističnega jarma,

2.- vzpostavitev pluralistične demokracije z oklicanjem neodvisne državne samostojnosti in

3.- medsebojna pomoč in sodelovanje.

V utrjevanju, uspešnem prepričevanju in širjenju slovenske državnosti in pluralistične demokracije ima velike zasluge zdaj že pokojni France Jeza predvsem s svojo knjigo NOVA TLAKA SLOVENSKEGA NARODA (1959) in serijo zbornikov z naslovi: ALTERNATIVA, INICIATIVA, DEMOKRACIJA IN AKCIJA.

Omenimo naj tudi krog izobražencev v Argentini (R. Jurčec, B. Fink, L. Grzinčič.....), ki so izdajali SIJ SLOVENSKE SVOBODE. Z njimi je sodeloval tudi pisatelj M. Javornik in zgodovinar France Dolinar, in delavni Branko Pistivšek v Nemčiji.

.....

Na tej desetletja dolgi poti smo videli in slišali marsikaj: posmeh, zabavljanje, blatenje, celo grožnje, da nas bodo pozaprli in izgnali v pregnantsvo. Vendar je bila ideja Slovenske svobode in slovenske državnosti v nas dovolj živa in močna, da smo vse to prezrli, kot da ne bi slišali. In prav je tako!

Z velim zadoščenjem in s prijateljsko besedo do vsakogar, danes ugotavljamo:

Ehrlichova 'višarska ideja' je pripravila gredo in njegova majska pobuda iz 1941. leta je vanj položila seme, iz katerega se je razraslo slovensko državno gibanje, ki je v dobrem pol stoletju rodilo obilen in bogat sad:

REPUBLIKA SLOVENIJA MEDNARODNO PRIZNANA!

Vse do konca osemdesetih let si nihče ni predstavljal, ali pa si tega ni upal, da je samostojna Slovenija mogoča, čeprav je večina slovenskih ljudi nosila to tiho željo nekje na dnu srca.

Jugoslovanski režim se je tega prav dobro zavedal in je vsa povojna leta preko svojih zaupnikov v vseh mogočih taborih, doma in v svetu, vztrajno prikazoval, da je takšna misel utopična. Ugledni ljudje, še zlasti na kulturnem polju, so pridno zatrjevali, da bi si morebitno samostojno Slovenijo takoj priključili Nemci ali Italijani in da je pametno urejena Jugoslavija še najboljše jamstvo za preživetje "malega" slovenskega naroda v demokratični Evropi.

Ker jugoslovanski režim sredi osemdesetih let že ni mogel več prikrivati svoje notranje kriminalne strukture, je začel načrtovati postkomunistično demokratično Jugoslavijo, ki ji je bilo treba zagotoviti verodostojnost. Nastala je Nova revija v Ljubljani, ki je začela nastopati proti kršenju človekovih pravic; pojavila se je Mladina, ki je razkrivala kriminalna početja stare garde - vse v vidu, da bodo "mladi" spremenili zavožen sistem. Prišlo je sestopanje z oblasti, tako da so zaupnike tajne policije (Udba, Kos) poslali ustanavljat nove stranke, celo "krščanske". In množice se res niso zavedele, da je vse skupaj le igra.

Nato je prišlo tisto, kar je režim predvideval, da se bo tudi lahko zgodilo, in se je: **referendum za samostojno Slovenijo. Vse je bilo pripravljeno, da ne bi uspel: volili naj bi proti vsi neslovenci (vsaj 30%), zastraševali so stare, češ, da bodo izgubili pokojnine, in da bo vojna itd. Toda slovenski človek se je po sto letih nenehne panslavistične in jugoslovenarske propagande vendarle prebudil in izglasoval svojo samostojno Slovenijo, v katero - ne delajmo si utvar - sploh ni več upal.**

Odkod ta nenadna volja, samozavest, prebuditev slovenskih množic? Nedvomno, **da je vse prišlo od zgoraj, od božje Previdnosti. Ta pa je zajemala iz molitve in žrtve tisočev slovenskih mož in fantov, ki so dali tudi svoja življenja za svobodo svojih domov, družin in otrok.** Zaradi takšnih ali drugačnih ideologij, so slovenski fantje in možje na domobranski in na partizanski strani imeli različne predstave o svobodni Sloveniji, hoteli pa so eni in drugi isto: **svobodo, življenje, prosto Slovenijo!**

Slovenska samostojnot je bila izbojevana od njih. Niso padli zaman, čeprav se je v dolgih desetletjih komunističnega režima zdelo, da njihov boj in trpljenje nista prinesla sadu.

Plemenita misel o spravi, ki so jo že pred leti iznesli v slovenskem zdomstvu, je lahko temeljila le na tem, **da je treba priznati dobro vero vseh, ki so šli v boj za svobodo, na kateri koli strani so že bili, in priznati zamolčane domobranske žrtve.** Do tega je v Sloveniji končno tudi prišlo, četudi le formalno, saj zaupniki jugoslovanskega režima na eni in na drugi strani še vedno ščuvajo uporabljajoč stare propagandne modele, od Hitlerja do Stalina in preprečujejo, da bi prišlo v javnosti do zavesti spoznanje o tem, po čem so hrepeneii vsi tisti, ki so se zares borili proti okupatorju kot proti komunizmu.

Jugoslovanski aparat, ki se je vsidral na položajih sedanje Slovenije, bi hotel iz nje narediti za vedno pašaluk Beograda oz. Srbije, ki bi rada preko Slovenije imela odprt kanal v Evropo. Pošastno moralno in politično degradirano provinco, katere podoba se nam že svita na obzorju, tudi po zaslugi "demokratičnih" strank, ki so sodelovale v liberalno-jugoslovenarski vladi.

Toda, če se zavedamo, da nam je bila slovenska samostojnost naklonjena po Previdnosti, iz žrtve tistih, ki so zanjo darovali tudi svoja življenja, **potem je gotovo, da je kriminalne skupine ne bodo zrušile. Vendar pa nas ta zavest ne sme uspavati!**

Uredništvo Slovenske države

BISEROMAŠNIK
DR. CALLISTUS LANGERHOLZ O F M

Koledar je kazal: 21. maj, 1995, ura je bila 10 zjutraj.

Sonce je prav prijetno sijalo, ko se je svečano pomikala procesija dohovnikov-sobratov s slavljencem na čelu v prikupno 100 let staro cerkev Sv. Štefana v Chicagu. Ob vstopu sprevoda v cerkev je zadonela iz kora pesem slovenskega zbora "Biserni mašnik bod' pozdravljen", pod vodstvom č. g. p. dr. Vendelina Špendov. Pater Kalist je s sklenjenimi rokami mirno in svečano stopal proti oltarju, ki so ga za to priliko krasno ozaljšale častite sestre.

Okrog 200 prisotnih vernikov je sledilo in sodelovalo v molitvi pri slavnostnem obredu. Jubilantu, vzravnanem in skromnem kot vedno, sta kot somaševalca pomagala č.g.p. Rafael Sešek in č.g.p. Atanazij Lovrenčič. Pred oltarjem so sodelovali poleg že omenjenih tudi pater Lovrence Jadefeld, pater Blaž Čemažar, deacon Wiliams Fois in pater Charles Fasso, bivši učenec slavljenca in sedaj župnik v katedrali sv. Petra v Chicagu. Pater Charles je kot slavnostni govornik zelo lepo in prijetno podal kratek življenjepis jubilanta.

Spredaj v cerkvi so molile za slavljenca 4 sestre od sv. Štefana s sestro prednico s. Suzanne Lončar. Pred sestrami pa je v prvi klopi čakalo na svoj doprinos k slavnosti 8 v narodne noše oblečenih najmlajših članov sobotne šcle "A.M.Slomšek" in njihov učitelj g. Jože Rus. Ob pogledu na te najmlajše zaigra človeku srce. Pater Kalist jih je bil silno vesel, ko so njemu v čast podali recitacijo. Še bolj pa je bil vesel, ko so mu zapeli pesem: "Sladki Jezus hočem dati...", ki jo sam pred skoraj 80 leti pel kot prvoobhajenec. V prvi klopi, na drugi strani cerkve, je prisostvovalo svečanosti 5 bralcev prošenj in zahval: Avguštin Kuk - gost iz Kanade, Olga Goršič, Kristina Sovan in Jože Rus, ki je prošnje tudi pripravil.

Po obhajilu so se oglasili povsod poznani "St. Stephen's Chimes" lepo in ubrano z melodijo: Novomašnik bod' pozdravljen. Ob koncu se je pater Kalist zahvalil vsem, ki so slovesnost pripravili, še posebej pa Bogu, ki mu je dal dočakati ta dan.

Ob slovesu je vsa cerkev z zborom vred zapela priljubljeno "Marija skoz' življenje", nakar so se udeleženci podali v dvorano na slavnostno kosilo, kjer je jubilanta v imenu župnije pozdravil župnik-sobrat, pater Blaž Čemazar.

Iz slavnostnega govora patra Charles Fasso-a povzemamo kratek življenjepis patra Kalista.

Pater Callistus je bil rojen 23. januarja 1911 v Beljaku na Koroškem kot drugi sin zavednih slovenskih staršev Franca in Lucije, roj. Berčič. Poleg brata Pepi-ja je imel še dve sestri. Prva je prav dobro poznana misijonarka s. Kalista, ki danes živi v Parizu, ker je morala zapustiti Kitajsko in

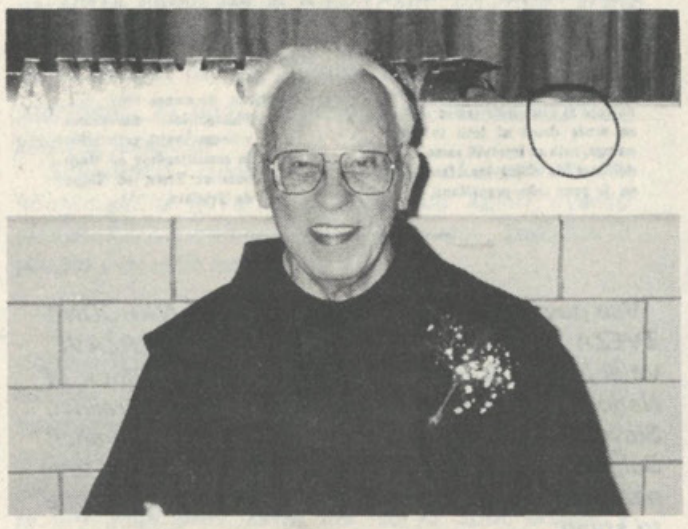

Okinčan oltar pri sv. Štefanu v Chicagu čaka na slavljenca.

pozneje še Formozo, druga pa živi doma v Mariboru s svojo družino. Zavedna mati se je po razpadu Avstro-Ogrske preselila z družino v Maribor, kjer je pater Kalist hodil v ljudsko šolo in v gimnazijo. V noviciat je vstopil v Provinci Sveti Križ leta 1927. 4.oktobra 1932 je naredil, večne zaobljube in potem študiral teologijo na ljubljanski univerzi do 1937. 7. julija 1935 je patra Kalista posvetil v duhovnika takratni ljubljanski nadškof dr. Gregorij Rožman, svojo novo mašo pa je zapel v Mariboru istega leta.

Kot mlad duhovnik je poučeval verouk na državni šoli v Ljubljani. Za Bežigradom v fari Sv, Cirila in Metoda je poleg katehetske službe pomagal tedanjemu župniku in superiorju patru Kazimirju Zakrajšek, ki je bil ustanovitelj Kustodije - Lemont 1912. Potem je študiral v semenišču Antonianum v Rimu in dobil licenciat v teologiji iz Sv. pisma (Sacrae Scripturae). Nato je odšel v Združene države Amerike v Kustodijo v Lemontu in bil nastavljen za profesorja Svetega pisma v St. Mary's Seminary (od 1948 do 1955). Leta 1956 je bil nastavljen za župnika pri Sv. Cirilu v New York-u.

Leta 1962 je pater Kalist odšel v Jeružalem in tam nadaljeval z višjim študijem Svetega pisma na "Institutum Biblicum Franciscanum" in v Jordanu in tako postal D.S.S. V latinščini je napisal tezo: "Kaj naj pomeni v pismih apostola Pavla beseda RESNICA ALETHEIA.

Po vrnitvi v United States je Father Callistus začel kariero kot profesor v frančiškanskem semenišču v Tuetupolis (1964 - 1968) in kot pomožni profesor Nove zaveze na Chicago Theological Union od 1968 do 1977. Tam je ostal še eno leto kot privatni svetovalec in instruktor in pomagal redovnikom na vse mogoče načine. Vsi so ga imeli radi in se še sedaj obračajo nanj za nasvete in oporo.

Leta 1979 je bil nastavljen kot pomočnik pri župniji Sv. Štefana in ko je umrl tedanji župnik, je bil imenovan za začasnega administratorja.

Od 1980 do 1983 je bil pri St. Theresi, Johnstown, PA. To leto se je vrnil kot pomočnik k Sv. Štefanu in je še danes na tem mestu, kjer ga imajo vsi župljani srčno radi in uživa med njimi velik ugled.

Pater Kalist je poznan po svojih globokih govorih in po prijaznem občevanju z vsakim človekom, bodisi Slovencem ali tujcem. Kadarkoli je bolnik potreben pomoči, pater Kalist - tolažnik ubogih in bolnih - takoj priskoči na pomoč.

Pokojni brat patra Kalista, pater Ildefonz (umrl novembra 1987), dolgoletni župnik pri Sv. Trojici v Slovenskih Goricah, ki je bil tudi njegov sobrat v redu sv. Frančiška, je prišel pred desetimi leti v Chicago na bratovo zlato mašo kot slavnostni pridigar. V 70. letih je pater Kalist deloma preživljal počitnice pri svoji sestri na Formozi, kjer je poučeval Sveto pismo mlajšim sestram.

Ob Vaši biserni maši Vam Slovenci doma in po svetu srčno čestitamo k redkemu jubileju nesebičnega darovanja in žrtvovanja samega sebe in v svojem egoizmu prosimo Vsemogočnega, naj Vas On varuje in ohrani še dolga leta, da boste nadaljevali svoje veličastno delo. Vse bogastvo tega sveta Vam ne more poplačati Vaše dobrote plemenitega duhovnega pastirja.

Zaveden Slovenec, neustrašen zagovornik združene in svobodne Slovenije nekdaj kakor tudi danes. Častiti gospod pater Callistus, Bog Vas živi in iskrena hvala Vam!

M. K.

PASTORALNA SLOVESNOST V MORONU (BS.AIRES)

Župnija Čudežnega Kristusa (Parroquia Senor de Milagros) v Moronu je v prvem februarskem tednu proslavila svoj srebrni jubilej, 25.letnico obstoja in srebrno mašo njenega požrtvovalnega župnika g. Frančeta Himmelreicha. Množica argentisnkih faranov in številna prisotnost Slovencev iz Morona in Castelarja je potrdila resnično sožitje argentinske in slovenske skupnosti.

Cerkev Čudežnega Kristusa je ena najlepših cerkva v moronski škofiji, ponos njenega ustvarjalca in njenih župljanov. Slovenci imamo vse nedelje in praznike sv. mašo na Pristavi, pa radi zahajamo tudi v bližnjo Himmelreichovo cerkev.

Bivši uslužbenci Tintorerie Moron se še spominjamo razpadajoče kapelice blizu tovarne. Takratni generalni vikar moronske škofije monsignor Juan Presa, duhovni oče jubilanta p. Francisca in velik prijatelj Slovencev, je dalj časa iskal prostor za novo župnijo, končno se je odločil za kraj, kjer danes kraljuje Čudežni Kristus in podoba slovenske Marije Pomagaj. Škof dr. Raspanti je na predlog p. Juana zaupal pred 25.leti župnijo o. Fr. Himmelreichu.

Petindvajset let dela, skrbi in znoja. Prva leta so bila težka. O. France je garal, zbiral opeke, les, bil je zidar in mizar. Njegova vztrajnost in skromnot sta pripomogli, da so ga nekateri farani podprli; res pa je, de je večino dela opravljal skoro sam in ga končal s svojimi prihranki.

Posebnost župnije in cerkve je večkratno zvonenje (kaseta) zvonov ljubljanske šentklavške cerkve in ob

Č.g. France Himmelreich.

glavnem oltarju podoba brezjanske Marije Pomagaj s slovensko zastavo in s slovenskim grbom s posvetilom v španščini in slovenščini. Tudi to je delo našega jubilanta. Prav tako veliki dom Sv. Frančiška za vseučiliške študentke.

Argentinske oblasti so na pobudo p. Himmelreicha preimenovale ulico Monte, kjer je slovenske Pristava, v ulico Republike Slovenije. Naš jubilant je po večletni službi kot policijski kurat v področju moronske brigade postal vrhovni policijski kurat za vse policijske komisariate v veliki buenosaireški provinci. V svoji skromnosti se le redko poslužuje uniforme s stopnjo podpolkovnika. Poleg te visoke službe, se mora voziti vsak dan v svojo osrednjo pisarno v La Plati, še vedno zvesto opravlja svojo župnijsko službo. Sosedi pravijo, da je priden kot mravlja (Padre hormiga).

Prva pastoralna slovesnost je bila 1. februarja. Komunitarna sv. mašo je ob spremstvu jubilanta, presb. Ramosa in župnika Pintariča, daroval monsignor Juan Presa. Cerkev, ki je vedno lepa, je bila za to priliko še posebno okrašena, prav tako podoba Marije Pomagaj, kjer jo je počastila slovenska skupina v narodnih nošah s slovensko zastavo. Ta krasi Marijno podobo poleg argentisnke zastave. Radost vseh navzočih je povečalo petje kvinteta (Luka, Matej, Matija Debevec in pevki Anica Rode in C. Kopač)

Slavmostna sv. maša je bila v nedeljo 5. februarja. Daroval jo je monsignor J. Presa s somaševanjem jubilanta in župnika prof. Franceta Berganta. Pri tej sv. maši je prepeval slovenski pevski zbor Gallus pod vodstvom ge. Anke Gassarjeve-Savelli. Slavje sta povzdignili igranje policijske prov. godbe in prisotnost številnih policijskih komisarjev iz cele velike province Bs.

dalje na str.12

VELIČINA IN POMEMBNOST

ZLATA OBLETNICA MAŠNIŠKEGGA POSVEČENJA Č.G. VLADIMIRJA KOZINA

Bilo je 27. maja 1945, ko je bil posvečen v duhovnika ljubljanski semeniščnik, begunec, rojen v Zapotoku na Dolenjskem, po rokah pokojnega ljubljanskega škofa dr. Gregorija Rožmana, tudi begunca, daleč od domovine v prijazni gorski vasici Anras na Tirolskem.

Anraščani bodo še dolga leta govorili o neverjetnem dogodku prav tako, kot bodo dnevi tistih težkih časov za vedno ostali kot trnjeva krona v dušah vseh tistih, ki smo se lepe svečanosti osebno udeležili.

Gospod Mirko je ostal v Tirolah do avgusta 1949, ko se je preselil v Ameriko v Stockton v Kaliforniji, kjer je bil nastavljen v župniji St. Mary's. Po dveh letih je odšel v Lodi k Sv. Ani in potem še naprej v več fara. Leta 1964 je bil nastavljen pri Corpus Christi v Piedmontu, leta 1968 pa je postal župnik pri Immaculate Heart of Mary v Brentwood-u in pri St. Anne's Mission v Byron, od koder je bil upokojen marca meseca lani.

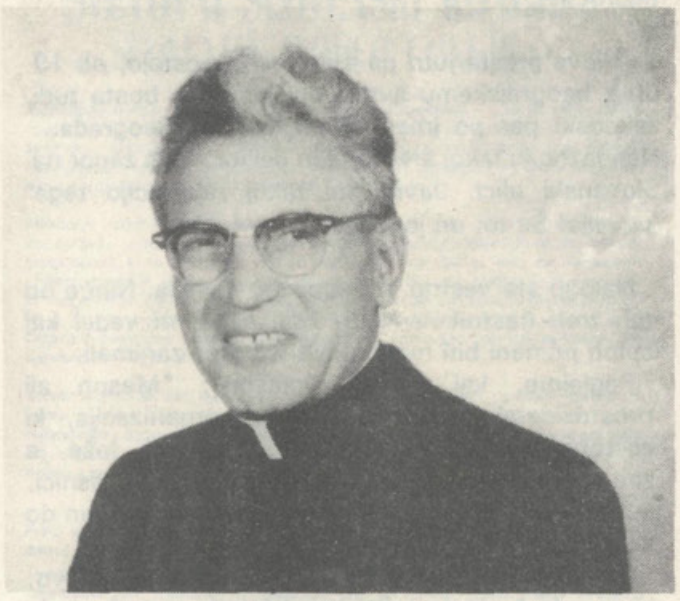

Zlatomašnik č.g. Vladimir Kozina

V času bogoslužja v Ameriki je g. Kozina veliko pisal. Leta 1967 je predstavil v Vatikanu knjižico: "Communism as I know it", leta 1980 pa še knjigo: "Slovenia land of my joy and my sorrov". Obe pričata o strašnem grozodejstvu slovenskega komunizma, da se resnica ohrani za zgodovino. V omenjenih publikacijah piše g. Kozina, kako so v Ljubljani komunisti ustrelili njegovega profesorja dr. L. Ehrlicha in njegovega ministranta F. Rojica, kako so mučili in 30. maja končno ustrelili njegovega brata Franceta, 26. avgusta v lastnem domu v Zapotoku mučili in ustrelili očeta, mater in pohabljenega brata Janeza; na Suhorju duhovnika Klementsa, v Sodražici priljubljeno učiteljico go. Ivanko Novak, ki je pričakovala prvega otroka in še in še do masovnega pobitja 12.000 domobrancev - njihov "veliki finale" - **TRIUMF**, ki ga danes slavijo.

Zlatomašniku ob tem lepem jubileju iskreno čestitamo in mu želimo po božji volji dočakati še lepa leta!

Dragi

Smo v letu petdesete obletnice slovenskega križanja, z drugo besedo, slovenskega HOLOKAVSTA!

Spominjam se tudi križa, ki sem si ga dal na ramo v Ljubljani, petega maja 1945, in ga v družbi treh sestra in stotine Slovencev tovoril preko Ljubelja; najprej na Koroško, potem pa s skupino STRAŽARJEV v Lienz in končno v ANRAS.

PETDESET LET, POL STOLETJA!

Dogodki tistih dni je kot vrelec vode, ki z vso močjo spomina, obrača moje misli na leto 1945. Bilo je leto, ki ga zgodovinarji sveta opisujejo v svojih analih kot leto konca druge svetovne vojske, poraz nemškega nacizma - slovenski pisatelji dogodkov tistih dni pa so in bodo še dolgo let tulili o SLOVENSKEM HOLOKAVSTU, o grozotah in hudičeve krutosti slovenskih komunistov.

Zame osebno pa je leto 1945 bilo leto BOŽJE PREVIDNOSTI in BOŽJE LJUBEZNI. Trdil bi lahko, da sem koncem maja 1945 doživel prvo VELIKO NOČ s prejemom zakramenta Kristusovega duhovništva po rokah škofa dr. Gregorija Rožmana v Anrasu.

Priložena kopija 'DOKUMENTA', s podpisi udeležencev tega zgodovinskega dogodka, mi kliče v spomin VELIČINO in POMEMBNOST tistih dni. Res, da je črnilo imen nekaterih ljudi na dokumentu obledelo, res, da so morda mnogi od podpisancev že v večnosti, (rad bi vedel, koliko jih je še živih?!), dejstvo je, da je ta dokument, na eni strani, veličasten spomenik slovenske kulturne emigracije, na drugi strani pa glasen tožilec in obtožilec perfidnosti slovenskih komunistov!

Sem mnenja, da bi se moral ta dokument dati v javnost prav letos, ko bodo slovenski komunistični uzurpatorji v Sloveniji obhajali "zmago nad domačimi izdajalci" pred petdesetimi leti....

Poleg podpisancev so bili takrat v Anbrasu tudi sledeče osebe: ljubljanski škof dr. Gregorij Rožman, Rev. Martin Starc, Rev. Nande Babnik, moje tri sestre: Draga, Milka in Albina Kozina in seveda "Der ewige Primiziant" kot so me Anraščanje imenovali vse do avgusta 1949, ko sem se od njih poslovil na poti v Kalifornijo.

Na dan petdesete obletnice moje prve sv. maše bom daroval sv. mašo ZAHVALNICO, pri kateri bom prosil dobrega Boga za pokoj duš tistih podpisancev dokumenta, ki so zapustili 'dolino solza' in se prselili v večno in pravo domovino, in pa za poseben blagoslov za vse, ki so še pri življenju in bodo obrnili oči na tiste lepe in grozote polne dni, ki smo jih "Tirolski Slovenci" skupno preživljali proti koncu maja 1945 v prijazni vasi pustrške doline Anras.

Prisrčno pozdravljeni,

Vale in Domino!
Mirko Kozina

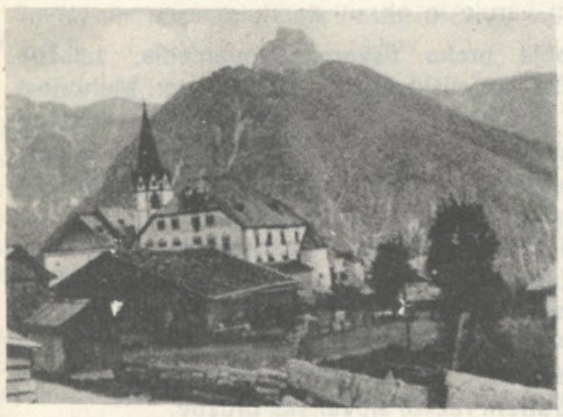

Tirolska vas ANRAS- 1260m

Slovenska družina v Anrasu na dan nove maše.

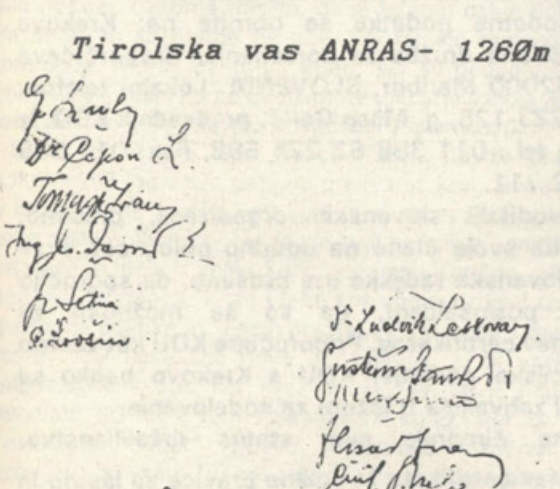

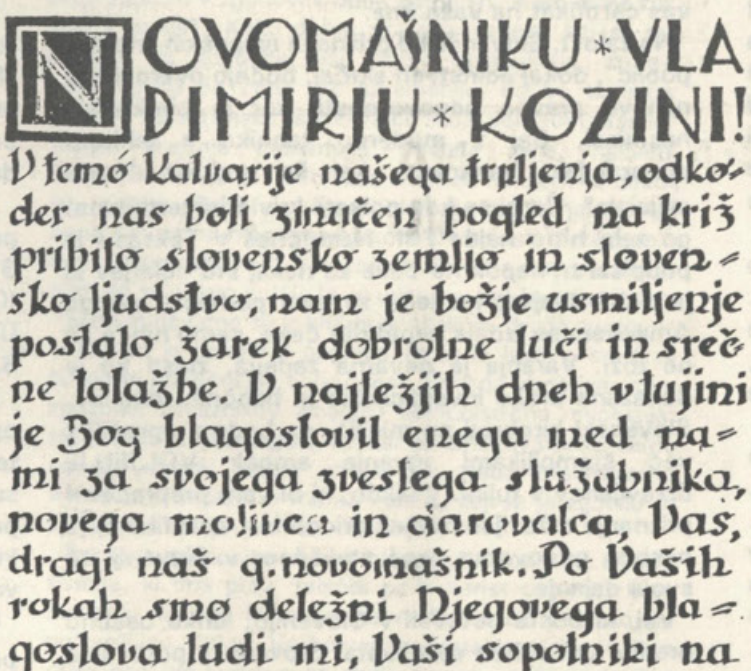

NOVOMAŠNIKU * VLADIMIRJU * KOZINI!

V temó Kalvarije našega trpljenja, odkoder nas boli zmučen pogled na križ pribito slovensko zemljo in slovensko ljudstvo, nam je božje usmiljenje poslalo žarek dobrotne luči in sreče tolažbe. V najtežjih dneh v tujini je Bog blagoslovil enega med nami za svojega zvestega služabnika, novega molivca in darovalca, Vas, dragi naš g. novomašnik. Po Vaših rokah smo deležni Njegovega blagoslova ludi mi, Vaši sopotniki na trnjevi poti begunstva.

Slovenski emigranti Vam ob največjem dnevu Vašega življenja iz srca čestitamo!

Slovenska emigrantska družina svojemu dragemu novomašniku v tujini, v gorskem svetišču Tirol-Anrasu, na dan Njegove prve svete darilve 31. maja 1945.

Premišljevanje o NOB versus/alias REVOLUCIJI

Ko se je sledeče dogajalo, tu med nami v Mariboru in okolici, je bila druga svetovna vojna uradno že končana. Naša lepa dežela je bila osvobojena, okupatorske čete pregnane in nemški treji rajh - hvala Bogu - na tleh. Slovenija je svobodno zadihala, kot že rečeno in voditelji Osvobodilnega boja so določevali v kateri fazi družbenega razvoja se nahajamo. Ugotavljali so vedno glasneje, **da je bila NOB v resnici socialna revolucija, le da narod tega ni vedel.**

Udarna pest ali sila prenove in napredka ter avantgarde delavskega razreda se je takrat imenovala "ozna", kar so kratice za: "oddelek za zaščito naroda". Ljudem ni dobro šlo, malo kruha je bilo in povsod je mrgolelo vojakov. Ozna je bila zelo številna in sploh središče prenavljanja in poti v novo epoho zgodovine. Poleg vseh težav, ki pač povsod nastajajo po vojni, je postala "Vzhodna Slovenija", Štajerska, pravcata tranzitna dežela, kar je pa nekaj čisto drugega. Zdaj, v letu 1995-em smo baje sredi "tranzicije", takrat, v letu 1945 pa tranzitna dežela, kar je pa nekaj čisto drugega. Skozi deželo so "potovali" ljudje skrivaj in predvsem ponoči in to po večini peš čez drn in strn.... Ljudje iz juga Jugoslavije, Srbijanci so se "umikali" proti severu v Avstrijo. Gotovo jim življenje v Beogradu ni bilo všeč.

Ampak v Mariboru smo imeli močno "ozno", ki je pa preprečevala to čudno potovanje iz juga k sovražniku na sever.

Nekega lepega dne kliče telefon načelniku mariborske ozne, majorja Jožeta: - poslušaj tovariš Jože, jutri prideta v Maribor z avtobusom ob 19 uri dva Srbijanca iz Beograda, žena in mož, on diplomat, ambasador kraljevine Jugoslavije v Atenah, žena znana gledališka igralka beograjskega gledališča, pišeta se Mihajlovič. On je mason!

Aretiraj ju in v zapor z njima!

- Razumem! Ju bomo pohapsili!

Major Jože je takoj poklical dva zanesljiva oficirja, stara partizanska borca in partijca k sebi in jima nqaročil:

- Vidva gresta jutri na avtobusno postajo, ob 19 uri k beograjskemu avtobusu. Izstopila bosta tudi zakonski par po imenu Mihajlovič iz Beograda... Neopazno ju takoj aretirajta in peljita v naš zapor na Slovenski ulici. Javita mi takoj realizacijo tega povelja! Še to: on je mason.

Nalogo sta vestno in neopazno izvršila. Nihče od teh treh častnikov NOB, zdaj ozne, ni vedel kaj sploh pomeni biti mason. Niti se niso zanimali.

Poglejmo, kaj je to: "mason": "Mason ali prostozidarska loža, je član ali organizacija, ki zastopa humanistične ideale. Član te lože je zadolžen zastopati humane cilje, služiti resnici, ljubezni do bližnjega, mora biti strpen in kritičen do sebe...."

Če bi bil ljubi Bog in kot tak opazoval to zadevo, bi se zelo čudil: le zakaj zapro borci za svobodo in partijci KPS njim neznana Srbjanca -ko, pripadnika bratskega srbskega naroda in masona, ko so se - in se še dalje borijo za svobodo, socialno pravično ureditev, za sploh vse plemenito na tem svetu?

Torej zaprli so ta dva nesrečneža iz Beograda v svoje zapore na Slovenski ulici. V tej hiši takrat ozna ni vodila knjige o prispelih in odhajajočih aretiranih. Le zakaj ne? Verjetno zato ne, ker so tako lahko ljudi po mili volji likvidirali in nihče jim ne bi mogel kasneje kaj dokazati. Ali je to duh osvoboditelja?

Zasliševali so ju.

Čez nekaj dni, tako poroča očividec Zdenko Zavadlav v svoji knjigi o "Križarjih", zopet telefonski poziv pri načelniku ozne v Mariboru: Spravite ta dva Mihajloviča s sveta!...

Načelnik pokliče zopet dva častnika svoje ozne k sebi in jima poveljuje: Zakonski par Mihajlovič, zdaj tam na Slovenski , nocoj brez sledu likvidirati!

Tako pelje še isto noč avtomobil štiri osebe iz Maribora proti Pesnici. Spredaj dva bivša partizana, zadaj bivši jugoslovanski ambasador in njegova žena, umetnica, oba iz Beograda, proti avstrijski meji. Obema sta povedala, da ju peljeta na mejo, da izgineta čez njo....

Daj, ustavi avto, da si zrahljamo kosti! Vsi štirje so izstopili. Takoj potegneta oznovca pištoli in ustrelita v tilnik oba.... Nato izkopljeta jamo, grob za dva nedolžna človeka nekje v Slovenskih Goricah.

Po opravilu se peljeta v Maribor. Naslednji dan javita načelniku: povelje izvršeno.

Verjetno ležijo te srbske kosti še danes nekje tam okoli Pesnice. Nihče ne ve, kje so, samo ta dva morilca. Bog ve, ali še živita? In načelnik, ki jima je zapovedal, ju likvidirati, spraviti brez sledov s sveta? **Ali imajo ti trije danes v teh dneh proslavljanja zmage nad nacizmom, kaj malo slabe vesti?**

Tega besedila zelo verjetno mariborski časopis ne bo odtisnil. Če res ne, vem zakaj ne: ker je to klevetanje in blatenje spominov na NOB. Tudi zame osebno je ob pisanju te "Črtice" navzočo vprašanje: **ali služim, koristim narodu, ki ga ljubim?** Saj je vendar okupator nameraval ves slovenski narod uničiti! Ampak, naj ta slovenski narod vrača umor? In: zakaj so morali slovenski borci NOB zahrbtno umoriti dva nedolžna Srba? Zakaj likvidirati Srbe?

Menim, da mi veleva neki notranji glas, da brez čiste vesti, očiščene zgodovine tudi celi narodi ne morejo živeti v sreči in zadovoljstvu. Ali res ne?

Karl Cepl

KREKOVA DRUŽBA ZA UPRAVLJANJE KDU

V Sloveniji delijo približno 10% narodnega premoženja med slovenske državljane v obliki "CERTFIKATOV" (bondov) kot je že bilo objavljeno v slovenskem časopisju v Ameriki. Bondov se še ne sme začasno prodajati, ampak jih zaupate družbi, ki jih vlaga v slovenska podjetja. Skoraj največ Slovencev je to zaupalo KREKOVI POOBLAŠČENI DRUŽBI ZA UPRAVLJANJE, d.o.o. - KDU. Družba investira bonde v slovenska podjetja. S temi investicijami se podjetja razvijajo in branijo pred tujim kapitalom s katerim imamo Slovenci tisočletne izkušnje. Za Slovenijo ne veljajo ista pravila o tujem vlaganju kot za ostale evropske države.

Čim več bondov bo imela KDU, tem bolj odločno bo lahko posegla v upravljanje slovenskih podjetij. Certifikat ima približno vrednost 6000 nemških mark in zavisi od uspeha industrije. Tem ljudem, SEBI, narodu in nezaposlenim delavcem pomagate s svojim certifikatom, ki ga zaupate KDU!

Slovenski državljani v tujini ne kažejo interesa za certifikate, celo Slovenci v domovini jih ne dvigajo, ker ne verjamejo v vrednost in iskrenost vlade. Polovico Slovencev še ni dvignilo certifikatov, v tujini pa več kot 80% državljanov, točnega števila nihče ne ve. KDU ne misli tako in zato naproša vse slovenske državljane, da dvignejo svoj certifikat. Slabe izkušnje, ki so jih imeli nekateri državljani z diplomatskimi predstavniki zaradi državljanstva, je prehodnega značaja. Vlada se boji, da bi zgubili volitve zaradi voljenja slovenskih državljanov v tujini, zato imajo vgrajene različne birokratske zahteve, ki se tudi odražajo pri dobivanju certifikatov.

Pravico do certifikata ima vsak slovenski državljan, čeprav ima stalno bivališče v tujini. Vložite zahtevo za izdajo "OBVESTILA ZA IZDAJO O ODPRTEM RAČUNU LASTNIŠKEGA CERTIFIKATA" pri slovenskem diplomatskem predstavništvu s sledečimi podatki: **ime in priimek, zadnje bivališče v Sloveniji ali zadnje bivališče staršev, če niste imeli lastnega stalnega bivališča v Sloveniji ter naslov v tujini. Kdor ima, naj sporoči Enotno Matično Številko Občana (EMŠO), kar je slovenska social security No. To OBVESTILO s pooblastilom lahko pošljete KDU in oni dvignejo za vas certifikat na vaše ime.**

Na žalost, Slovenija ne priznava ameriških "notary public", dokaj edinstven slučaj, hočejo overovljene njihove pravne odgovornosti, kar je birokratski nesmisel. Saj z moderno tehniko z lahkoto ponarejujejo bankovce, kaj še podpise "state officials". Če bi se kdo polastil krivično certifikata, ga zelo hitro najde FBI. Nesrečneš v Teksasu je podpisal tri nepokrite čeke za nekaj sto dolarjev in je dobil dvajset let ječe za svoj podvig - mnogo Amerikancev izdaja nepokrite čeke, samo nihče jih ne toži. Varanje je nevarna zadeva, zlasti ko je dokazana preko investicijskih in bančnih ustanov. Slovenski birokrati ne mislijo, da bodo preprečili z več štampiljkami varanje ampak VOLJENJE državljanov v tujini. Vsakdo, ki bi vam preprečeval priznanje državljanstva ali pridobitve certifikata, je osebno odgovoren pred sodiščem v Sloveniji za svoje dejanje.

Vsi, ki boste potovali v Slovenijo, lahko osebno uredite pridobitev certifikata. Slovenske potovalne agencije imajo letos nenavadno nizke cene za prevoze v Slovenijo in nazaj.

Vsaka Krekova banka vam bo z veseljem pomagala z navodili o postopku pridobitve certifikata in tudi pri njih istočasno zamenjujete svojo valuto za slovenski denar.

Vodilni industrijalci in podjetniki, ki se zbirajo okrog KDU in Krekove banke, so naše poslednje upanje v ekonomski obrambi naroda in gospodarske neodvisnosti države, zato je priporočljivo, da jim zaupate svoj certifikat.

Ustanovitelji KDU, so cerkveno pravne osebe: Mariborska in Koprska škofija, Ljubljanska nadškofija preko tiskarne Novamedia, založba Ognjišče, katoliški tednik Družina ter Mohorjevi družbi iz Celja in Celovca. Vlagatelji certifikatov postanejo delničarji KDU. KDU pa z bondi kupuje delnice slovenskih podjetij in tako postane družba solastnik in odloča pri upravi podjetja.

Dragi rojaki, s svojim znanjem in ameriškimi izkušnjami boste lahko s predlogi pomagali KDU, slovenski industriji in slovenskim delavcem, ki jih je momentalno brezposelnih čez 120.000. Istočasno pa imate tudi volilno pravico in s tem vpliv na demokratični razvoj slovenske družbe.

Za dodatne podatke se obrnite na: Krekova pooblaščena družba za upravljanje; Gregorčičeva 37/I; 62000 Maribor, SLOVENIA. Lokalni telefon: (062) 223-125, g. Milan Gerič, predsednik KDU. Iz USA je tel.: 011 386 62 221 588, Fax: 011 386 62 222 711.

Vsi voditelji slovenskih organizacij, prosimo, opozorite svoje člane na ugodno priložnost. Prav tako Slovenske radijske ure prosimo, da sporočijo svojim poslušalcem, da so še možnosti za pridobitev certifikatov. Priporočajte KDU kot vzorno investicijsko podjetje! KDU s Krekovo banko se vnaprej zahvaljuje rojakom za sodelovanje.

Uredite čimpreje svoj status državljanstva, pridobitev certifikata in volilne pravice za lastno in narodno korist!

Florijan Bevec

PASTORALNA SLOVESNOST
V MORONU (BS.AIRES)

nadaljevanje s str. 10

Aires. Sv. maše so se udeležili predstavniki argentinskih oblasti, predsednik Zedinjene Slovenije, prof. Tone Vivod in pristavski predsednik g. Jelenc. Župnijske dame so po sv. maši pripravile v veliki dvorani doma sv. Frančiška za goste prigrizek.

Pristavski

ČLANOM ČASTNEGA ODBORA ZA OBELEŽITEV 50. LETNICE 2. SVETOVNE VOJNE IN ZMAGE NAD FAŠIZMOM IN NACIZMOM

SVETOVNI SLOVENSKI KONGRES
SLOVENIAN WORLD CONGRESS

Izjava predsednika Svetovnega slovenskega kongresa za tretjo sejo Častnega državnega odbora za obeležitev 50 - letnice II. svetovne vojne in zmage nad fašizmom in nacizmom
Ljubljana, ponedeljek 24. aprila 1995

Spoštovani gospod predsednik, spoštovani člani odbora!

V imenu Svetovnega slovenskega kongresa (SSK) vas kot predsednik lepo pozdravljam. Prejel sem vabilo in gradivo za sejo. Čeprav je mnogo pomembnih podrobnosti tega praznovanja še povsem nedogovorjenih, je mogoče iz poslanega razbrati smer dogajanja.

Ker sem nekaj začetnih stališč in izhodišč že pojasnil v pismu g. Školču 23. februarja (kopijo ste prejeli z vabilom), želim ta stališča še enkrat povzeti.

Morda veste, da je SSK nastajal v času pred slovensko državno osamosvojitvijo. Ves čas se SSK trudi za nadstrankarsko in strpno povezavo Slovencev po svetu in za obstoj in demokratičen napredek samostojne in suverene slovenske države. Zato se živo zanimamo za dogajanja v slovenski državi in tudi za praznovanje konca II. svetovne vojne.

Vsi danes živeči Slovenci moramo najprej biti veseli in hvaležni, da je leta 1945 zaveznikom uspelo premagati dva totalitarna režima - fašizem in nacizem. S tem je bil slovenski narod nedvomno rešen uničenja.

Nato želimo izraziti spoštovanje vsem partizanom in drugim protiokupatorskim enotam, ki so se na tak ali drugacen način v dobri veri bojevali proti okupatorju za osvoboditev slovenskega naroda.

Prav tako želimo izraziti spoštovanje vsem tistim, ki so se med trojno okupacijo v samoobrambi uprli nasilju stalinistične revolucije in se tako bojevali za slovensko demokratično prihodnost brez komunističnega totalitarizma.

Posebno pa se želimo spomniti vseh tistih Slovencev, ki so v času zadnjega pol stoletja vsak na svoj način in po svojem prepricanju dali življenje za slovensko domovino, za njeno svobodo in za boljšo prihodnost našega naroda.
Vsi vemo, da konec druge svetovne vojne kljub zmagi nad fašizmom in nacizmom ni utešil hrepenenja po svobodi slovenskega človeka in družbe. Na to dobro opozarja spominska knjiga objavljena v Sloveniji ob 30. obletnici osvoboditve z naslovom Bitka, kakor življenje dolga. V njej so objavljena predvojna in medvojna spominjanja vseh pravovernih političnih in vojaških voditeljev komunistične partije, ki so, kot pravi podnaslov, "Pričevanja o revolucionarnem in osvobodilnem boju Slovencev". Vidite, prvi poudarek je na revolucionarnem boju. Zaradi te, med okupacijo začete revolucije, se je takoj po svetovnem porazu nacističnega režima z vso silo naselil in si Slovenijo za desetletja podjarmil sprva povsem stalinistični komunistični totalitarizem. Vse tragične posledice, od množičnih grobišč nasprotnikov komunizma do dolgoletnega preganjanja preživelih, so dobro znane ali bi vsaj morale biti.

Zavedamo se, da nas Slovence posledice začetka in dolgoletnega nadaljevanja te tragedije še danes, po toliko desetletjih, ločuje do globine našega osebnega, narodnega in državnega bivanja.

Ob vse tem pa se moramo zamisliti kot ljudje: Ali niso vsi ti padli in umorjeni ne glede na to, kje in kaj so bili, vendarle bili najprej Slovenci? Ali ta slovenska reka krvi dere ros tako globoko in divje, da je ni mogoče ujeti v slovensko narodno in državno strugo ter iz nje črpati slovensko energijo za prihodnost.

SVETOVNI SLOVENSKI KONGRES
SLOVENIAN WORLD CONGRESS

Tudi drugi narodi, na primer Španci, Nemci, Argentinci, so šli skozi velike medsebojne in ideološke spopade, a so le našli pot do pomiritve in narodne enotnosti. Državotvorna modrost njihovih oblasti, naravnana na nujnost zedinjenja na temeljih njihove državotvornosti, je ustvarjala tak okvir strpnosti, da je omogočal premostitev razklanosti v teh državah.

Nekdanji režim Republike Slovenije v Jugoslaviji se je že pred desetletji več kot spravil z nekdanjimi zunanjimi sovražniki, Nemci, Italijani in Madzari. Tudi drugi narodi, ki so v spopadu druge svetovne vojne stali v krvi na nasprotnih straneh strelskih jarkov, so zmogli doseči med seboj mir, sožitje, enakopravnost in sodelovanje. Ta slovenski režim, ki je imel v rokah vse vzvode oblasti in moči, pa ni našel načina in volje, da bi svojim nasprotnikom omogočil enakost pred državo in zakonom. Videti je, da nekdanji tako imenovani "domaci sovražnik" še danes ni osvobojen slovenskega apartheida.

Slovenskemu, še bolj pa tujemu zgodovinarju je že danes na dlani, pa naj si jemlje podatke iz demokraticnih ali komunističnih virov, kdaj in zakaj - ali natančneje - čemu se je pričelo partizanstvo. Dejstvo, da mnogi partizani tega od vsega začetka niso uvideli, je tragično, je vir premnogih osebnih tragedij in trpljenja za ves narod, a je neizpodbitno.

Pred dilemo, ali nazaj na jug ali pa brez močne narodne identitete v Evropo, se danes postavlja dejstvo, da brez razčiščene preteklosti ne bomo obstali nikjer. Vsakomur, ki poleg slovenskega imena nosi v sebi tudi resnično zavest slovenstva kot vrednote, se mora ob taki priložnosti upreti vsako vnovično manipuliranje s partizanstvom in domobranstvom.

V skrbi za slovensko prihodnost smo prepričani, da tak razdor med Slovenci razkraja dušo in telo naroda in države. Zato v SSK mislimo, da bi moralo majsko praznovanje konca druge svetovne vojne biti vse-slovensko in spravno. Sprava med državljani je absolutna nujnot za bodočnost samostojne slovenske države. Če ne sedaj, kdaj? Nikoli?

Morda se naši naslednji predlogi komu ne bodo zdeli "politično korektni" in slišal se bo gotovo očitek ponovnih delitev. Ravno nasprotno. Želimo opozoriti, da še vedno obstajajo stare delitve, star revanšizem, stare krivice, začetno ideološko sovraštvo - vse to rojeno v revoluciji. Toda kdor hoče prisluhniti slovenskim ljudem danes bo videl, da živi med njimi močna želja po pomirjenju, miru, popravi krivic in izenačenju vseh državljanov.

Zato predlagamo:

Prvić: Praznovanje v duhu veselja in hvaležnosti zaradi konca vojne ter propada fašizma in nacizma.

Drugić: Praznovanje naj bo posvečeno predvsem vsem slovenskim žrtvam v drugi svetovni vojni in po njej.

Tretjić: Slovenska država mora prek vseh svojih oblasti postati nepristranska posredovalka med razdeljenimi Slovenci. Za to je bistvenega pomena, da odločno, deklarativno in dejansko pretrga s kontinuiteto desetletnega nedemokraticnega režima in njegove dediščine.

Četrtić: Država naj vsem udeležencem medvojnega spopada vrne dobro ime in kot posredovalka omogoči ozračje, v katerem bo mogoč dialog in ugotavljanje dobrih namenov večine ljudi v sprtih taborih. Slovenska zgodovina, resnica in pravica so imele desetletja samo enega gospodarja. Država naj pomaga to tlačanstvo odpraviti.

Petić: Država naj prek svojih odgovornih organov pripravi in sprejme zakone o še mogoci popravi krivic, storjenih med vojno in po njej. Sem spadajo: ureditev skupnih grobišč, pravica do groba in primernega pomnika, izdaja mrliških listov, izničitev vojaških in ideoloških sodnih procesov ter priprava popolnega in neideološko obremenjenega seznama vseh padlih Slovencev v vojni in po njej.

Šestić: Slovenske oblasti naj prevzamejo obveznost, da bodo za omenjene naloge pripravile zakonske predloge in da jih bo mogoče uzakoniti v dogovorjenem času.

Sedmić: V prihodnje naj slovenska država vsako leto združi vse svoje državljane ob domacem prazniku državnosti in osamosvojitve.

Osmić: Za petletnico slovenske drzave v letu 1996 naj bo postavljen spomenik v spomin prav vseh Slovencev, ki so dali življenja za domoljubne cilje med vojno in po njej. Nestrankarski odbor "modrih mož in žena" iz vse slovenske družbe naj pripravi predlog za tak narodni spomenik.

In končno: Slovenske oblasti naj se umaknejo iz vsega, kar ima opraviti z poveličevanjem komunističnega revolucionarnega boja med okupacijo ter prevzemom oblasti v Sloveniji po njeni zmagi takoj ob koncu druge svetovne vojne. To mora veljati tudi za vse državne, znanstvene in druge ustanove, ki jih financira država. Državne službe morajo služiti enako vsem državljanom. Država ne more delovati na podlagi politične filozofije, ki je povezana s komunistično preteklostjo. Naloga države je stalno dograjevanje in zagotavljanje pravnega reda, v katerem more živeti dinamična demokracija in svobodno udejstvovanje vseh državljanov. Država je za državljane in ne obrnjeno.

"Očrt dogodkov za počastitev 50-letnice konca II. svetovne vojne in zmage na fašizmom in nacizmom", ki sem ga prejel s povabilom na tretjo sejo Častnega državnega odbora je neinformativno splošen. Razen za slovesno mašo v ljubljanski stolnici ni mogoce vedeti, kakšna bo vsebina tega praznovanja, kdo bodo govorniki in o čem bodo govorili. Čeprav parade in mimohoda ne bo, je razvidno, da so med dvanajstimi navedenimi dogodki mnogi povezani zgolj z nekdanjimi starorežimskimi praznovanji, nobeno zveze in pomena pa nimajo za reševanje nakopicenih problemov iz pretekiosti ali za sedanje potrebe slovenske družbe.

Slovenskih zamejcev, izseljencev in zdomcev ter tistih Slovencev, ki niso podpirali komunističnega režima ali pa so se mu colo uprli, ni nihče vabil k pripravam na to praznovanje. Brez njih pa praznovanje ne more biti vse-slovensko, spravno in obrnjeno v prihodnost. Videti je, da je to bila načrtna politicna odločitev narejena zunaj tega odbora. Žal bo zaradi nje to praznovanje namenjeno le enemu delu Slovencev. Za državo, ki gre tako brezbrižno mimo dobrega dela slovenskih drzavljanov ob tem tako pomembnem zgodovinskem dogodku, se moramo vprašati, ali je resnično sposobna zagotavljati pravno enakost, varnost in boljšo prihodnost za vse državljane v enaki meri. Ali ne bo tako zasnovano praznovanje samo potrditev obstoječega apartheida v slovenski državi? Slovenska država zamuja priložnost, ki se ne bo več kmalu ponovila.

Spoštovani gospod predsednik! Želim, da bi današnja seja tega odbora zagotovila praznovanje konca II. svetovne vojne in poraza dveh totalitarizmov res v spravnem in vseslovenskem v smislu kot sem ga skušal nakazati. V tem primeru se bom kot predsednik Svetovnega slovenskega kongresa z veseljem pridružil praznovanju. Če bo današnja seja nasprotno pokazala, da bo praznovanje ostalo v starem okviru revolucionarnih nostalgij in iluzij, pa navzočnost predstavnika Svetovnega slovenskega kongresa ne bo mogoča. Ker smo pluralistična organizacija lahko vsak član po svoji vesti odloči, ali se kot posameznik želi udeležiti kakega dela tega praznovanja.

Naš narod ni od včeraj in ga ne bo konec jutri. Zato se toliko bolj zavedamo odgovornosti, ki jo predstavlja ta naša morebitna odsotnost pri majskem praznovanju. Vsem odločujočim mora vendarle biti jasno, da bodo pred zgodovino krivi zanjo tisti, ki so nas do tega koraka prisilili.

Jože Bernik
Predsednik
SVETOVNI SLOVENSKI KONGRES

Ljubljana, 24. aprila 1995

JOŽE BERNIK PREDSEDNIK SVETOVNI SLOVENSKI KONGRES

PISMO IZ DOMOVINE

Spoštovano uredništvo SLOVENSKE DRŽAVE - Toronto-Kanada.

Dr. Planinšič me je naprosil, da bi naj napisal nekaj besed za 50. letnico zmage nad fašizmom, oziroma o tragediji jugoslovanskih narodov, ki so do leta 1991 kar naprej trpeli pod srbsko dominacijo na vseh področjih, kar je končno pripeljalo do razpada Jugoslavije in krvave bratomorne vojne, ker želja po veliki Srbiji tli v glavah od Ilije Garasanina iz prejšnjega stoletja.

Bolna ideja žal ni končala pri zdravniku, ki mu pravimo smetišče zgodovine, pač pa je vzplamtela v balkanski ogenj, ki ima tendenco nevarnega širjenja daleč naokrog, povzročiti celo tretjo svetovno vojno. Tega pa svetovne sile nočejo, oziroma mislijo, da je to tam nekje daleč in da se jih to absolutno ne tiče, ker nimajo tam nobenih interesov. Morali pa bi jih imeti, saj so geopolitičnega značaja v smislu borbe dveh interesnih sfer vzhod-zahod, kristjanstvo-pravoslavje, kristjanstvo-islamizem.

Sicer je 4 leta bilo dovolj časa, da bi pokazali kakršnokoli iniciativo ustaviti prelivanje krvi, ali pa jim je v interesu, da se čim več ljudi med seboj pobije, ker bo tako manj problemov ter za nje tudi najbolj pragmatično, interese in idejo o veliki Srbiji podpreti. Končno, ali ni to sedanja tendenca, ki se vleče kot vodilna misel celotne svetovne politike in "naših prijateljev", seveda z mislijo o restavraciji nekakšne nove Jugoslavije, ki bi vsekakor odgovarjala svetu, ker svet ne ve, kaj se je dejansko dogajalo 80 let v tem balkanskem kotlu, kjer se kuha "neznosno dober" djuvec (mešanica različnih vrst zelenjav), ki vsem "dobro tekne", če si, ali pa nisi lačen, požreti ga moraš in "uživati".

No, celoten problem se je začel po razpadu Avstro-Ogrske monarhije z željo po ustanovitvi nove države južnih Slovanov - Jugoslavije. Ideja je bila čudovita, vendar popolnoma napačno zastavljena in je absolutno peljala v to, kar danes imamo: na stotine tisočev novih grobov, prgišča namesto gradov, cerkev, pokopališč, razkosane družine, otroštva, strahotna depresija, narašcanje kriminala, uboji it. Upam si trditi, da je tudi to bilo že zdavnaj planirano in vsajeno v bolne glave "naše vrle pobratimije". Tudi takrat na mirovni konferenci v Parizu je glas posameznih politikov, ki so vedeli kam združitev pelje, bil dejansko glas vpijočega v puščavi, toda evropska diplomacija je pač naredila svoje "na srečo in zadovoljstvo bratskih narodov" ter nas pahnila v medsebojni vroči objem. Za tiste, ki so bili na vrhu, prečudovit; za tiste spodaj, pa izčrpavajoč.

Že takrat je dr. Ehrlich glasno svaril in opozarjal, vendar zastonj, ker ljudje niso spoznali veličino njegove ideje in dalekosežnosti njegovega vizionarskega, svetovišarskega pogleda v bodočnost. Bil je nekašna osamljena osebnost, podobno kot dr. Radič, ki je s svojo znamenito izjavo ostal zapisan v zgodovini obeh narodov: **"Kam hitite kot gosi v megli?"** Kako dobro sta oba vedela, kaj se bo zgodilo, da pogodbe niso dobro sestavljene, da se dejansko ne bo čisto nič spremenilo, da bo temnica narodov ostala enaka, samo da bo sedaj domačin zasedel mesto prejšnje monarhije. Seveda ideje, nasveti, življenjske izkušnje, izobrazba in širok horizont ni dovolj na našem Balkanu, da bi lahko zagovarjala idejo neodvisnosti, samostojnosti, konfederalnosti in predvsem enakopravnosti vseh narodov, ki žive na tem prostoru, tako da je ljudem ostalo le še upanje v boljšo prihodnost.

Hitro in nevarno se je bližala apokalipsa druge svetovne vojne, ki je ponovno pognala milijone ljudi v smrt za boljšo in pravičnejšo bodočnost. Seveda je po izdajstvu zapadnih zaveznikov zmagala komunistična revolucija; fašizem je bil premagan, vendar so zmagovalci bili samo na eni strani, ostalo pa je bilo treba eksemplarno kaznovati, čeprav bi morali vedeti, kaj se je zgodilo in kakšen bo zaključek "osvobajanja".

Žal, kolo zgodovine se velikokrat čudno obrača, obsodi tistega, ki ima prav, prisodi pa v korist tistemu, ki je marsikaj zagrešil. In kaj preostane ljudstvu? Samo to, da potrpežljivo čaka. Velikokrat v preteklosti je že bilo dokazano, da ljudstvo ne misli, ampak se da voditi kot čreda ovc in propaganda teh, ki so na oblasti, naredi svoje. (O sancta semplicitas!) Isto tudi sedaj!.

Čakali smo na svobodo in si jo tudi priborili, pač pa kakšno svobodo? Ali je želja po svobodi in demokraciji ponovno postala samo **kratein** (grško: vladati), kar pri nas pomeni nadvladati vse ostale. Kajti cesar je zamenjal samo oblačila, ponovno so rdeča, objemajoča, a ljudstvo slepo verjame ter voli za tega in tega in brezkončno upa. Ravno tako upa v spravo, vendar sprava ni mogoča, če ne veš resnice in če se krivičnik ne kesa.

Predno končam svoja razmišljanja, se mi poraja misel, da bi se morale zahodne sile - ob 50. obletnici zmage nad fašizmom - skesati in prositi odpuščanja za vse grozote, ki so jih povzročile nad nedolžnim prebivalstvom, ki so ga poslale na križev pot, v pokole, brezna, jame.....brez sodbe, sodnika, brez znanja sorodnikov, kam so vrgli njih trupla....

Pilat si je opral roke in bil edini zmagovalec.... Najlepše je rdeče, vendar tudi pekel je rdeč...

Brežice, 27. aprila 1995.

Profesor Jurica Grakalič

KARMEL V PRIPRAVI V MIRNI PEČI

POZDRAVI
SESTER KARMELIČANK IZ
MIRNE PEČI NA DOLENJSKEM

Sestra Agneza se ponovno zahvaljuje tudi v imenu s. Cirile in s. Mihaele za vso poslano pomoč iz Kanade in iz Združenih držav Amerike. Vsako pa naj bo še tako majhno darilo sprejmejo z veseljem in hvaležnostjo. Pošiljajo vam pozdrave in njihove molitve nas spremljajo kjer koli smo.

Sestre delajo, molijo, skrbijo po svojih močeh, toda potrebujejo pomoč od nas vseh, v domovini in v zdomstvu pri ustanavljanju in gradnji karmeličanskega samostana v Mirni peči na Dolenjskem.

Darove lahko pošljete na sledeče naslove:

Ela Miklavc- Almassy
84 Laurie Cresc.
Owen Sound, Ont.
N4K 6C3
Canada

Ga. Mara Osredkar
16 Glen Murray Dr.
Toronto, Ont.
M8Y 3H3
Canada

Sestra M. Agneza Saje
Karmeličanke
Rogovila 1,
68216 Mirna peč,
Slovenija

DNEVNIK prvega urednika SLOVENSKE DRŽAVE

VOJNA

Dne 28. junija 1914, na srbski narodni praznik Vidov dan, je bil v Sarajevu ubit avstrijski prestolonaslednik Franc Ferdinand, z njim tudi njegova žena Zofija, roj. Chotek. Trdijo, da je bil umor po želji avstrijske vlade in samega cesarja Franca Jožefa. Vsaj vedeli so dobro, kaj se v Sarajevu kuha in kakšne načrte imajo Srbi. Franca Ferdinanda, ki ni bil naklonjen dualistično urejeni Avstro-ogrski, ampak je imel načrt napraviti iz Avstrije trialistično državo, kjer bi tudi Slovani imeli svojo besedo, so hoteli odstraniti, da rešijo nemško nadvlado. Franc Ferdinand tudi ni bil priljubljen na dvoru radi svojega zakona. Poročil se je z navadno grofico češkega porekla, ki ni bila enakovredna vladarski krvi. Moral se je zato odreči za svoje otroke pravicam do prestola. Ferdinanda je nasledil Karel I. Bil pa je obenem tudi zadnji avstrijski cesar. Umrl je v pregnanstvu, njegovi otroci in žena Zita živijo v Ameriki in delajo še vedno tiho propagando za obnovo monarhije.

Avstrija je stavila napran Srbiji težke zahteve, ki jih je ta odklonila. Avstrija je dne 25. julija 1914, bilo je prav na Anino nedeljo, napovedala Srbiji vojno. Iz te vojne se je izcimila I. svetovna vojna. Na eni strani so se borile: Avstrija, Nemčija, Bolgarija, Turčija; na drugi strani: Anglija, Francija, Rusija, Italija, ki je Avstrijo zahrbtno izdala. Nazadnje je stopila v vojno še Amerika.

Na Anino nedeljo je bilo. Vroč poletni dan. Pšenico smo že pospravili, vsaj po veliki večini. Ljudje so izmučeni počivali. Že dopoldne so se širile govorice o mobilizaciji, a kaj gotovega še nismo vedeli.

Ker je bilo vroče, sem pobegnil v gozd. Morda bom nabral kaj gob, sem dejal materi. Precej pozno sem se vrnil. Našel sem mater, ko je na ves glas jokala. "Kaj je?" sem jo vprašal. "Ti še vprašuješ? Poslušaj". In res, ni bilo hiše, kjer bi ne jokali. Možje so dobili pozive, da se nemudoma odzovejo splošni mobilizaciji.

Odhajali so. To je bilo žalostno. Ne zamanj. Mnogi od teh so se poslovili za vedno. Ostali so na galiških poljanah, ali pa so padli v Srbiji ali na Doberdobu. Nekateri so se ob odhodu tolažili: "S Srbi bomo hitro opravili. V treh tednih bomo že nazaj..."

Tudi moj oče je dobil poziv. Težko se je odtrgal od nas. Toda po nekaj dneh se je vrnil domov. V Mariboru ga je zdravnik izločil. Ni bil dovolj trdnega zdravja. Moral je pozneje še večkrat na zdravniški pregled. Končno je bil za vedno odpuščen.

Meni je vojna pokvarila načrt, ki so ga gojili stariši, krstna botra in jaz.

Za narodno zavedne Slovence se je s pričetkom I. svet. vojne pričela težka preizkušnja. Narodna zavednost je bila velik protidržavni zločin. Simpatije, ki so jih posamezni Slovenci kazali ob času osvobodilne balkanske vojne napram Srbom, so bile za marsikoga usodne. Nemci, predvsem pa narodni renegati, so naravnost pobesneli. Ves srd se je osredotočil proti narodno zavedni slovenski inteligenci, zlasti pa proti duhovščini. Mnogo slovenskih duhovnikov na Sp. Štajerskem je bilo takrat zaprtih in so bili obtoženi veleizdaje. Mnogi zavedni Slovenci so bili od nahujskane drhali dejansko napadeni. Nihče jih ni branil. Najhujše se je godilo župniku iz Frama Francu Muršiču. Bil je velik slovenski rodoljub in mladinski organizator. Ko so ga aretirali in zvezanega gnali na kolodvor Rače-Fram, ga je pobesnela množica bila s pestmi in metala vanj kamne. Orožniki, ki bi ga naj branili, se za vse to niso zmenili. Ko so ga pripeljali v Maribor, se je besni izbruh surove maščevalnosti na mariborskem kolodvoru znova ponovil. Župnik Muršec je obležal v krvi. V Gradcu so ga postavili pred vojaško sodišče. Vendar dokazov, da je "zastrupljal vodo", ni bilo. Bil je oproščen. Prišel je domov - umret.

"Farji so krivi vojske", sem slišal neštetokrat. Ponavljali so ga nemčurji, za njimi pa tudi nekateri zapeljani Slovenci. Otrok sem bil takrat, pa sem večkrat nekemu staremu možakarju zabrusil v obraz: Lažeš kot pes!

Časopisi so bili polni zmagoslavnih poročil. Zmage v Srbiji, zmage proti Rusom, povsod same zmage... Zastave so večkrat visele raz hiš, tudi raz cerkva; zvonovi so morali oznanjati "zmago pravičnega orožja". Toda polagoma je prišla ostudna laž na dan. Zlasti, ko je "hrabra avstrijska vojska" bežala pred Rusi v Galiciji.

Vojna proti Srbom je bila za marsikoga opravičljiva. Ljudje Srbov niso marali in jim privoščili poraz. Posebno pa je prišlo čustvo sovraštva proti Italijanom, ko so ti izdajalsko napadli svojega "zaveznika" majnika 1917. Ljudje so se še spominjali nekdanjih bojev proti Lahom pod maršalom Radecky-jem pri Mantovi, pri Solferinu, pri Milanu in so videli v Lahih svojega resničnega sovražnika. Zato so se slovenski bataljoni proti Lahom res hrabro borili in je ob Soči, na Doberdobu in drugih bojiščih obležal cvet slovenskega naroda.

Rez. poročnik Ljudevit Pivko, profesor na mariborskem učiteljišču, je prešel z oddelkom Slovencev k Italijanom. Pač v dobri veri, da koristi slovenski stvari. Takrat se je že govorilo, da je Avstriji ura odbila in da si bodo južni Slovani sami krojili svojo usodo. Toda to dejstvo ne spremeni resnice, da so slovenski fantje takrat pokazali napram Lahom veliko junaštvo. Borili so se za svobodo Primorja in slovenskega Jadrana. Žal, da avstrijska vladna politika pred vojno niti malo ni slutila, kako z raznarodovanjem žaga sama sebi vejo in pomaga Lahom do uresničitve njihovih iredentističnih želja.

"ŠTAJERC"

Poleg slovenskih časopisov, ki so res služili slovenski stvari: "Slovenski Gospodar", "Straža", je izhajal v Ptuju list, ki je bil sicer slovensko pisan, toda je bil strup za Slovence. Imenoval se je "Štajerc". Menda zato, da bi izpodrinil ime Slovenec in uveljavil ime kronovine, ki je bila Štajerska. Prebivalci bi naj ne bili več Slovenci, ampak Štajerci.

"Štajerc" je bil tednik. Urejeval ga je protestant K. Landhart. Lastnik je bil ptujski magnat Ornigg. Vem, da so imeli na Kranjskem tudi razna liberalna glasila, ki so besno napadal vse, kar je bilo verskega, toda narodnostno so bila vendar slovenska. "Štajerc" pa je bil glasilo verskih in narodnih odpadnikov. In ta list se je kar dobro vgnezdil na Sp. Štajerskem, zlasti na Ptujskem polju in Slovenskih goricah. Naravnost vsiljevali so ga, marsikdo ga je brezplačno dobival.

V vsaki številki je objavljal grde osebne napade na slovenske duhovnike. Priobčeval razne "škandale"; če jih ni bilo, si jih je izmislil. Farovške kuharce, tercijalke, marijine družbenice, katoliška izobraževalna društva, so bile redne tarče tega gnusnega lista. Dobri ljudje so ga imenovali "giftna krota" To je res bil. Ta list ima na vesti mnogo slabega, mnogo verskih in narodnih odpadov. Hiša, kamor je ta list dalje časa zahajal, je kmalu postala mlačna, pozneje je prešla v nasprotni tabor.

In ta list je med vojno 1914/18 pričel zahajati tudi v našo hišo. Mislim, da ga je naročil sosed Kraner, ki je bil nemško usmerjen. Oče se za politiko ni mnogo zanimal; zanimale so ga bolj vojne novice, kot pa kaj drugega. Neke nedelje po litanijah smo pred cerkvijo željno pričakovali pismonošo, ki je prinesel pošto iz Sp. Ivanjcev. Pri Negovi, dasi je bil sedež občine, fare in šole, nismo imeli pošte. Vsak je pričakoval pismo od domačih, ki so bili pri vojakih, drugi pa časopise. Pismonoša mi je izročil "Štajerca".

Bral sem list in marsikaj mi ni ugajalo. Toda kaj narediti proti očetu? V trenutku, ko mi je pismonoša izročil "Štajerca", je prišel g. župnik Bratkovič. "Kaj pa ti imaš" me je vprašal in bistro pogledal. "Ti, povej doma očetu, ta papir ni kaj prida, je slabo zabeljen". Pogrelo me je. Tiho sem odšel. Vso pot domov sem tuhtal, kako bi to "slabo zabelo" pregnal iz hiše. Že drugi dan sem kupil dopisnico in odpovedal list z utemeljitvijo: Vaš list ne spada v krščansko hišo, zato ga ni treba več pošiljati. List so ustavili. Oče je menda še kake tri tedne vpraševal, kje so "cajtenge. Navsezadnje je na "Štajerca" pozabil, zlasti še, ker sem spet sam, na lastno pest in za svoj denar, naročil "Stražo", katero je takrat urejeval g. Franjo Žebot. Pri tem mi je seveda pomagal g. župnik. Denar pa sem imel, saj sem bil ministrant. Od takrat naprej so bili v naši hiši le katoliški listi: Slovenski gospodar, Straža, pozneje tudi Slovnec. Bili smo naročeni tudi na Mohorjevke.

PRAPOR KARANTANIJE

V eni od prejšnjih izdaj Slov. Države je bil objavljen prapor Karantanije v naslednji barvni sestavi: **črna-bela-črna, na sredi na belem črni panter kot grbovni znak.**

Pri opredelitvi tega prapora sem se opiral na pečat iz leta 1214, na katerem se nahaja vojvoda Leopold II., vladar na Štajerskem in v Avstriji. Isti vladar drži gonfalon (bojna bandera), na katerem je jasno razločna omenjena barvna sestava. Še prej, leta 1205, ima ta vojvoda pečat, na katerem je razločen prapor s **črno-belo sestavo in na belem omenjeni panter.**

Po daljšem študiju pa sem odkril, da je bila barvna sestava že dokaj pozna, in sicer potem, ko dežele Karantanije niso bile več pod enim vladarjem. Prvotni prapor Karantanije (10. in 11. stol) je bil nedvomno izdelan po istem modelu, kakor so bili prapori drugod po Evropi, in sicer enobarvni, z grbovnim znakom na sredini.

Podobe teh praporov so komaj kje ohranjene. Najbolj znan med njimi je gotovo Zlati plamen (Oriflamme), kot imenujejo bandero francoske opatije St. Denis, katere varuhi so bili francoski kralji. Že kmalu so prapor opatije prevzeli kot bojno bandero tudi oni in jo kot tako obdržali (11. - 15.stol.).

Upoštevajoč ta enotni model prapora v takratni Evropi in tudi dejstvo, da so kasnejše karantanske krajine napredovale v vojvodine in pri tem vnesle v grbe in prapore tudi nekatere svoje sestavine, lahko z gotovostjo zaključimo, da je bil prvotni prapor Karantanije naslednji: **črni panter na belem polju.**

Ta prapor je nosil vojvoda oz. njegov glavni poveljnik. Posamezni oddelki pa so imeli bele prapore le z različnimi geometričnimi liki, zato ker je bilo izredno težko na vsako od njih znova izrisovati dokaj zahtevno grbovno podobo. Različni geometrijski liki na praporih odelkov karantanske vojske so nam ohranjeni na grbih rodbin karantanskih poveljnikov.

Dr. Jožko Šavli

Krizanteme cveto...

John E. Krek's Slovenian Credit Union
Slovenska Hranilnica in Posojilnica
Janeza E. Kreka

Canada's first Slovenian Credit Union
Prva Slovenska Hranilnica in Posojilnica v Kanadi

JEK
SLOVENIAN CREDIT UNION

OFFICE HOURS / URADNE URE

747 Brown's Line
Etobicoke, Ontario M58 3V7
(416) 252-6527

Monday	10 am - 4 pm
Tuesday	10 am - 8 pm
Wednesday	10 am - 4 pm
Thursday	10 am - 8 pm
Friday	10 am - 8 pm
Saturday	9 am - 12:30 pm

646 Euclid Avenue
Toronto, Ontario M6G 2T5
(416) 532-4746

Tuesday	12 am - 8 pm
Thursday	12 am - 8 pm
Friday	10 am - 8 pm
Saturday	10 am - 1 pm

SERVICES

Chequing
Savings
Term deposits
RRSP
RRIF
Loans
Mortgages
Line-of-Credit
MASTERCARD
Banking machine card
Travel Insurance
Travellers Cheques

USLUGE

Čekovni račun
Hranilne vloge
RRSP / RRIF
Hipotečna posojila
Osebna posojila
Kreditna karta MASTERCARD

PRI NAS V TORONTU....

..je pomlad. Mrzli severni veter se je unesel v vejah prebujajocega drevja. Po prvih hladnih in deževnih majskih dneh so ozelenele trate in prvo cvetje je pobarvalo vrtove. Zdaj tam poslušamo v sončnih urah ptičje koncerte... Spominjamo se preteklih dni in posebnih dogodkov od zadnjih pisanih poročil... Bil je Božič, minula je Velika noč, zdaj pa hodimo po lepi slovenski navadi k šmarnicam. Otroci Slovenskih šol so že prejeli letna spričevala. Prijazno sonce vabi v široki svet. Kmalu se bomo zbirali na naših poletnih krajih okrog Toronta. Mnogi pa se pripravljajo k svojim letnim hišam ob ontarijskih jezerih.

V torontskem koledarju za leto 1995 je zapisano, da je bil februar družabno zelo razgiban: Prekmurske koline, Mladinski banket, društveni banketi, pustni krofi, občni zbor Doma Lipa, pregled gospodarjenja pri Krekovi banki, obisk misijonarja Danila Lesjaka, ki je ušel smrti v Ruandi in napisal knjigo **Ruanda, črna vest človeštva.** Njegov namen je vrniti se nazaj k svojim Afričanom. Newtorontski skavti in skavtinje se pripravljajo za taborjenje v Sloveniji. Z raznimi programi - bingo, zajtrki, modna revija, prodaja cvetja itd. - zbirajo denar za delno kritje stroškov.

Misijonska tombola 5. marca v New Torontu je združila župljane Marija Pomagaj in Brezmadežne za pomoč vsem slovenskim misijonarjem. V marcu je Slovenska igralska skupina v Torontu razveseljevala gledalce z izvrstno domačo komedijo Pričarani ženin (Vladimir Novak). Nastopili so v Torontu, Hamiltonu, St. Catharines, Montrealu. V jeseni pa obiščejo še Chicago in Cleveland. Vse delo je v režiji Cirila Soršaka.

Vsakoletna dobrodelna akcija torontske škofije Share Life nas v marcu kliče k sodelovanju. Potrebe so velike. Za vso dobro voljo Bog v Svojem času vse povrne...

18. marca smo poslušali koncert dekliškega zbora Plamen, ki ga vodi Marija Ahačič-Polak. Z njimi je nastopal še moški zbor Majolka iz Hamiltona pod taktirko č. g. Francija Slobodnika.

Prihajamo v velikonočni čas... Pri obeh cerkvah smo praznovali Cvetno nedeljo z blagoslovom butaric in domačem srečanju v dvorani. Na cvetno soboto je v dvorani Brezmadežne prepeval mladinski zbor Odmev iz Slovenije. K polnosti programa so prispevali se Fantje na vasi in mlajši Slovenski fantje. Vodje teh skupin so Jože in Lojze Oražem in Nace Križman.

Letošnjo duhovno pripravo za Veliko noč je pri obeh cerkvah vodil dr. Janez Gril, glavni urednik verskega tednika **DRUŽINA** iz Ljubljane. Bil je čas pokore in priprav za slavno Kristusovo vstajenje po Velikem četrtku in Velikem petku, ko so naše cerkve vsaj takrat polne, ko se naši ljudje od blizu in daleč zavedo svoje vere in mesta v narodni skupnosti. Češčenje sv. Križa na Veliki petek in blagoslov jedi na Veliko soboto, Vstajenska vigilija pričajo o tem.

Naslednji dve nedelji sta bili v znamenju posebnega praznovanja. Pri Mariji Pomagaj in pri Brezmadežni je nadškof dr. Alojzij Ambrožič delil zakrament sv. birme. Naj sv. Duh pomaga mladini k vzornemu življenju po veri, ki je edina rešitev iz zmot in zablod modernega sveta.

Za aprilski sestanek KŽL je č. g. Ivan Plazar pripravil zanimivo predavanje o gibanju New Age, ki se vsepovsod pojavlja: v politiki, znanosti, gospodarstvu, v verstvih, umetnosti, občilih....

26. aprila je kanadska Katoliška ženska liga (KŽL - CWL) praznovala 75 let obstoja. Lepo število članic slovenskih dveh odsekov se je pridružilo zahvalni sv. maši v katedrali sv. Mihaela.

Ob času občnega zbora Kanadsko slovenskega kongresa (KSK)29. aprila sta Slovence v Torontu obiskala državni tajnik za Slovence po svetu dr. Peter Vencelj in slovenski veleposlanik Marjan Majcen.

Prvi maj - praznik sv. Jožefa delavca in začetek šmarnic. Pri Mariji Pomagaj beremo življenjepis sv. Antona Padovanskega, ki je pred 800 leti kot čudovit pridigar v Italiji branil katoliško vero pred temnimi zmotami tistega časa.

Materinski dan je bil letos družinska zadeva. Mladina pri Mariji Pomagaj se je spomnila svojih mamic z rdečimi nageljni...

28. maja bomo sodelovali pri Walkathonu za starostni Dom Lipa. Pričakujemo mnogo sponzorjev in lepo vreme, ko se bomo po dolgi hoji zbrali k popoldanski sv. maši na Slovenskem letovišču.

Med temi zapisanimi dogodki se zgodi še marsikaj, kar nam vedno ne pride na uho - pomladni banketi, obiski iz domovine itd....

Čas pa teče naprej in plete zgodbe naših dni....

Anica Resnik

KNJIGE

POMNIK IMENU

Ludvik Potokar, pisatelj. Pred tridesetimi leti je odšel od tod v svet dobrote, daleč od nadlog življenja. Bilo mu je 42 let.

Lahko si ga predstavljamo, da je med nami. Mladosti smo dodali pol stoletja. Spomin nas vodi na dogodke ob koncu vojne. Ludve, kot vedno, pol zares pol za šalo, obdan z dimom cigaret, dviga kozarec rizlinga, morda celo terana, nam govori: "Zakaj žalovati, zakaj se zaletavati drug v drugega in reševati nerešljivo? Nehajmo se prepirati o tem, kdo je bil kriv zadnje vojne. Oddaljimo se vendar razburljivi sedanjosti! Pijmo na zdravje vseh! Zapojmo ono: dve let in pol...." Vsi pojemo in si napijamo. Ludve nadaljuje: "Končala se je vojna. To je važno. Naj si heroji loščijo kolajne, naj berejo črne maše poraženci. Saj vojna je pravzaprav vzbujevalno dejanje, seveda, če ostaneš živ. S koncem vojne se je naša življenjska doba kar čez noč podaljšala od ene ure na desetletja, razen če si od zaveznikov izdan. Še takrat te lahko reši rdeča zvezda."

+ Ludvik Potokar

Spominjamo se življenja v Gradcu. Študentovsko brezskrbje z žarnimi sanjami o bodočnosti. S pogledom na mesto s Kalvarienberga je Ludve zapisal: "Tukaj so dehteli okoli naju mecesni, ko sva se pogovarjala o tistem, o čemer se pogovarjajo mladi ljudje, ko še sami ne vedo, da na svetu ni prav nič nemogočega. (Luis- Lučka, 20. 4. 47). Od takrat mnogo nemogočega je postalo mogoče, mogoče pa nedosegljivo.

Iskali smo si novih domovin. Ludvik je odplul v Kanado. Odpravil kontrakt v Beamsville, Ontario. Nato pa se odločil za Združene države. V Clevelandu je dosegel magisterij, urejal nekaj časa kanadski oddelek Ameriške domovine, pisal v revije in se povezoval s SKA v Buenos Airesu.

Zvabi ga čarobna divjina Kanade. Odpotuje v Blue River, B.C. in ostane celih sedem let. Opisuje življenje okoli sebe. Samotari. Hodi v gozd, hodi v gore, fotografira cvetlice, divjačino, ptiče, pikapolonice, žuželke. Dovolj ima časa in potrpljenja, želi si srečnih naključij. Piše o Lojzki, o Matildi, o domačih. Hrepeni po rojstnem kraju, po domovini. Piše, da je bolj srečen odkar živi v divjini, kot prej, "ko se je vrtil v začaranem krogu, kjer so metali ljudem polena pod noge, kjer so debatirali o stvareh, ki so dejansko že izgubile pravo veljavo in so se še vedno neizprosno, čeprav nezavedno, naslanjali na svoj izvor, na svojo dediščino, na svoje usode..."

Vendar si spet zaželi družbe, se vrne v Vancouver. Prepozno. Ne najde več poti nazaj, še manj naprej.

Omaga. - Njegovo ime je vklesano na družinskem nagrobniku v Smarju.

Na pobudo prof. Franceta Pibernika se je zbralo veliko gradiva o delu in življenju Ludvika Potokarja. V maju letos bo Celjska Mohorjeva izdala obsežno knjigo **ONSTRAN SAMOTE**. V treh delih bomo spoznali spet enega od literarnih genijev, zamolčanega v domovini.

Prvi del, **PRAH ČASA**, vsebuje črtice in miniaturke. Drugi del, **KRIVI VIR**, je Potokarjev nedokončani roman. Tretji del pa je spremna študija prof. Pibernika pod naslovom **Slovenski grob ob Tihem oceanu.** Knjiga ima 500 strani in je bogato ilustrirana. Zanimiva bo vsemu slovenskemu življu doma in po svetu.

S.Z.Š.

UVODNI DEL

Pred vami spoštovani sorodniki žrtev komunizma v dobrepoljski dolini v času II. svetovne vojne in tudi po njej 1941-1945 ter ostalimi bralci, ki jih zanima, kaj se je dogajalo na tem prostoru, je pričujoča knjižica poskus prikaza še neraziskane in tudi zamolčane zgodovine Dobrepoljcev, doslej deloma napisane le s tako imenovane osvobo-diteljske strani. Glavni namen te knjižice je zaradi prehoda generacij od pričetka II. svetovne vojne 1939. leta pa do danes ovekovečiti spomin na ljudi, može in fante, ki so kot slovenski vojaki v formacijah vaških straž, domobrancev in četnikov žrtvovali svoja življenja na oltar domovine v boju proti komunizmu in njegovim zablodam ustvariti raj na zemlji. Sedanja in bodoče generacije morajo spoznati tudi to stran zgodovine, za razsvetlitev katere je ta knjižica le uvod v podrobnejše raziskave v tej smeri, ki jih morajo opraviti sedanji in bodoči usposobljeni zgodovinarji zlasti domačini. Avtor zapisanega tekstovnega dela knjižice, ki je nastajala tudi na podlagi pričevanj številnih Dobrepoljcev in lastnega doživljanja v tistem času, si ne lasti nobene absolutne resnice v opisu in razlagi posameznih važnejših dogodkov, ki so lahko potekali tudi nekoliko drugače, vendar zgodili so se. Morda manjka zapis in pojasnitev še kakšnega dogajanja, pomembnega za dobrepoljske ljudi, kar je zopet stvar zgodovinarjev, da to raziščejo in izdelajo celostno, zgodovinsko sliko tudi za čas pred II. svetovno vojno in po njej, ko so Dobrepoljci - po romanu Karla Mauserja "Ljudje pod bičem" - nekaj desetletij resnično živeli in trpeli pod komunistično strahovlado, dokler ni pred svojim propadom leta 1990 dobila bolj človeški obraz. Bič se je zlomil, strah in iz njega izvirajoče duhovne deformacije pa le počasi zginevajo iz zavesti ljudi.

Zahvalim se sorodnikom za sposojene fotografije žrtev komunizma, posebej pa g. župniku Francu Škulju za objavo poziva v ta namen in zbiralcem fotografskega materiala po vaseh Tonči Grm, Ivanu Brodniku, Francu Ahačevčiču, Juliji Zupančič, Rajku Grudnu, Antonu Vodičarju, Antonu Prijatelju in Jožetu Zrncu.

Zahvalim se Ireni Šuštar za simbolno risbo v knjižici ter tiskarju g. Rudiju Mišmašu iz Šmarja-Sapa.

Videm, 9.1.1995 France Nučič l.r.

OČETA IŠČEJO....

Zavadlav Stanislav (Stanko)

Rojen 7. 1. 1907 v St. Andrea di Gorizia (Standrež pri Goriči, Primorska). Zadnje prebivališče: Križanke pri Ljubljani (1941 - 1943). Delal je v Hotel Štrukelj ali pa tudi v ljubljanskem gledališču. Avgusta ali septembra 1943. leta je odšel v plavo gardo, ali pa v domobrance. Možnost je, da je bil na Grčaricah ali na Turjaku. Od takrat nimamo nobenih vesti in ne vemo, če je preživel ali je bil ubit. Iščejo ga hčerke, ki bi rade vedele kaj o njem. Če je komu kaj znano, prosimo, sporočite uredništvu Slovenske države.

Z iskrenim spoštovanjem in zahvalo,

Majda Vuk Vidojka DiMaggio

IZ SLOVENSKEGA TISKA

O M N I A

Izseljenski novinarji v Sloveniji

Ljubljana — Prihodnji mesec se bodo v Ljubljani srečali uredniki slovenskih občil, ki delujejo v tujini. V ponedeljek, 19. junija, se bodo najprej predstavili in poročali o razmerah in posebnostih delovanja, si ogledali Ljubljano, nato pa jih čakajo pogovori z dr. Petrom Vencljem, državnim sekretarjem za Slovence po svetu, srečanje in pogovor na Društvu novinarjev Slovenije ter večerja z Borutom Šukljetom, direktorjem Urada vlade Republike Slovenije za informiranje. Naslednji dan se bodo srečali z ljubljanskim nadškofom in slovenskim metropolitom dr. Alojzijem Šuštarjem, sodelovali bodo na tiskovni konferenci predsednika Milana Kučana, ki jim bo pripravil tudi sprejem, popoldne pa bodo obiskali RTV Slovenija.

Slovenski novinarji, ki delujejo v tujini, bodo med svojim obiskom, pripravljata ga Urad za Slovence po svetu in vladni urad za informiranje, predvidoma obiskali še Slovence v zamejstvu, mariborski Večer, Gospodarsko zbornico Slovenije, državni zbor Slovenije in drugo. Z. Ž.

Urednik Slovenske države se bo srečanja z izseljenskimi uredniki udeležil.

Pustno norčevanje v Ajdovščini • Na letošnji pustni torek se je po ulicah Ajdovščine vil množičen pustni sprevod, ki je žalil papeža, škofe, verske simbole in vse ljudi, ki jim vera in kultura nekaj pomenita. Glavna oseba je bila oblečena kot papež. Na plakatih, ki so napovedovali sprevod, so ga imenovali papa Jaka I. Pije. Spremljevalci so bili našemljeni v škofe, redovnice, redovnike z vsemi verskimi in bogoslužnimi znamenji... Norčevali so se iz papeževega poljubljanja zemlje, ko pride na obisk v kako deželo. Križ, najsvetejše krščansko znamenje, je služil za pustno dekoracijo. Po ulicah so peli "pustne litanije", kropili z "blagoslovljeno vodo", na smešen način blagoslavljali in se norčevali iz božje besede.

Tak sprevod je krožil po Ajdovščini nekaj ur. Lokalni radio Nova je vse to pohvalno komentiral in vmes dodal nagradni kviz o papežu, Cerkvi, Vatikanu in za nagrado delil Kardeljeve in Titove knjige. TV Primorka je pustovanje posnela in ga predvajala na pust in še naslednjo soboto.

Božja beseda Maj — Junij 1995

Pa kdo so bili ti barbari, podleži? Komunisti? Starejši gotovo ne. Zelo verjetno mlajši "punks", produkt komunistične vzgoje. Ali bomo še naprej podpirali šole, ki vzgajajo take psihopate, ki tekmujejo v blasfemiji s holandskimi "hoodlums" - ob priliki papeževega obiska - čemur se je zgražala vsa kulturna Evropa? Sramota! In potem si drznemo vabiti še papeža v Slovenijo. (Op. uredništva S.D.

Stalni napadi na slovensko Cerkev • V ljubljanskem Delu pogosto beremo, kako se nekateri bojijo za bodočnost domovine. Zakaj? Sloveniji "grozi" dejstvo, da "je že zdaj Cerkev najmočnejša politična sila, njena moč pa se iz dneva v dan še bolj krepi".

VOLITVE V SKD

V Kratkem se bodo vršile volitve za podpredsednika SKD po vseh območjih zunaj Slovenije. Območni odbori po svetu so predlagali naslednje kandidate: iz Kanade dr. Peter Klopčiča, iz ZDA Toneta Oblaka, iz Južne Amerike prof. Tine Vivoda.

TEDENSKI PREGLED

Sobota, nedelja — V nedeljo je bila v ljubljanski stolnici maša za domovino, daroval jo je ljubljanski nadškof in slovenski metropolit dr. Alojzij Šuštar, na Trgu republike v Ljubljani pa je bila osrednja prireditev ob 50. obletnici konca druge svetovne vojne in zmage nad fašizmom in nacizmom. Na njej ni bilo strank slovenske pomladi, ki se niso strinjale s pristopom k temu praznovanju, saj je šlo tudi za obletnico nastopa komunističnega režima.

Slovenski krščanski demokrati so v soboto na ljubljanskih Žalah pripravili slovesnost v spomin žrtvam revolucionarnega nasilja in v počastitev pete obletnice prvih demokratičnih volitev in zmage nad komunizmom.

***

Navada, previdnost ali strah. Mnogi, ki pišejo v tujino, na kuverti ne navedejo svojega naslova..

Nepotrebna blamaža NOB. Kot drugi Stalingrad jo je hotel prikazati Kacin v Washingtonu. Pentagon je bil informiran drugače. Posledica. razstava fotografij je morala biti spremenjena, Neki kongresniki so jo hoteli vreči ven. V povezavi z razstavo in reševanjem pilotov je bila ameriška javnost informirana s pričevanjem Dr.A.J. Arko. AD 6. IV, podal je pričevanja očeta iz Borovnice "Iz aviona sta skočila dva ameriška pilota. Oče in domobranci so rešili enega. Drugega so rešili partizani. Gledali smo z gnusom iz razdalje, kako je bil likvidiran na mestu."

Dr. Alojzij Šuštar: Zadnji dve leti se zopet čuti negotovost, preplašenost. Ni urejeno šolstvo, finančni položaj cerkve, status duhovnikov.Pojavlja se izredno sovražno nastopanje proti cerkvi. Zasramovanje papeža, to kulturno sramoto so postavili še pred TV. Sprejmemo državno kontrolo nad financami.

SKD Peterle. Stranka se ne znajde. Koalicija z LDS pomeni ponižanje za ponižanjem, moči za izstopiti pa ne najdejo. Argument hočemo biti zraven ne drži, saj ne dosežejo nič pomembnega. Dr. M. Kreužar, iz Argentine, ne bo več kandidiral za pod predsednika. Stranka rešuje že leta dnevnik Slovenec. Za sanacijo bi rabili 4 Mil DEM. SLS in SDSS naj bi priskočile. S strani Janše je podpora pogojena s programsko koalicijo pred in navadno koalicijo po volitvah. SKD ni navdušena. Pri SKD ni smisla za sodelovanje, špekulacija biti z zmagovalcem (dosedaj LDS) bo pogubna! Velika škoda.

KSU Krščanski socialisti. Lastna stranka.. Nukleus iz odcepitve socialnega bloka od SKD. Tem zadnjim so verjetno napravili uslugo, ker sodnik, F. Miklavčič in njegovi zagovarjajo ad nauseam svetost OF in NOB. Za njih so se "napake" začele šele Maja 1945. Se huje je njihovo zavzemanje za Kocbeka, simbol dveh polov, krščanstva visokih, plemenitih misli, brez vsake konkretizacije.

V Kanadi pijemo radi Slovensko produkcijo Slovin Merlot 1992, zelo dober.

Kanadska veja SSK je imela konec aprila redni letni obcni zbor.Predsednik SSK je g. Stane Kranjc.

ENA IZMED TISOČERIH ZGODB